Registered M. 916

THE VEDANTA DIPIKA

A RELIGIOUS & PHILOSOPHICAL MONTHLY.

Vol. VIII. April 1918. No. 7

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B.A., B.L.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 8.] பிங்கள௵ சித்திரை௴ [ஸஞ்சிகை 7.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் 273

2. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள பகவத் ஸ்தோத்ரங்கள்.
ஸ்ரீ உப. டி. ராஜகோபாலாசார்யர் 288

3. ஸ்பர்ஶாதி ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்
ஸ்ரீ உப. அக்கிஹோத்ரம் கோபால தேசிகாசார்யர் 302

4. கடிதங்கள் 311

PUBLISHED BY THE SECRETARY SRI V. S. SABHA.

K. R. Press, Madras.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 3-0-0] [Single Copy As 4

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை.

இப்பத்ரிகையின் முக்கிய நோக்கங்கள்.

(1) உபநிஷத்துக்களிலும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பகவத்கீதை முதலான க்ரந்தங்களிலும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் இருக்கும் விஸிஷ்டாத்வைத மதத்தின் தத்வங்கள் வெளியாக்கப்படும்.

(2) அத்வைதம், த்வைதம் முதலான மதங்களின் ஸ்வபாவங்களும் அந்தந்த மதங்களை ஆராய்ந்தவர்களைக்கொண்டு எடுத்துக் கூறப்படும்.

(3) தைவபக்தி முதலான நற்குணங்களைத் தெரிவிக்கும் கதைகளும் வெளிவரும்.

இதைப்பற்றி சில அபிப்ராயங்கள்.

(1) இந்து நேசன் :—————————— 12-மாத பத்திரிகையின் கிரயம் ரூபாய் இரண்டாயிருப்பினும், அமைக்கப்பெற்ற விஷயங்களின் சீரும், பாஷையின் நடையும் விலையில்லா மாணிக்கங்களென்றே சொல்லலாம்.

(2) மதிராஸ் ப்ரெஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதரான மஹா மஹோபாத்தியாயர் வே. ஸ்வாமிநாத ஐயர் : இது தென்னாட்டுப்பத்திரிகைகளுக்குள் முதன்மையான தென்று சொல்லலாம்.

(3) மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர் :—

..............இதில் விசிஷ்டாத்வைத மத ஸம்பந்தமான உபந்யாஸங்களும் வேதாந்தார்த்த விசேஷ விசாரங்களும் புராணகதைகளும் ஆசார்ய சரித்ரங்கள் முதலியவை வெளியிடப்படுகின்றன. இதற்கு விஷயப்ரதானம் செய்பவர்கள் உபயவேதாந்த பாரங்கதர்களாகவும் சாஸ்த்ர ஸம்பந்நர்களாகவும் காணப்படுதலால், பாரலௌகிக புருஷார்த்தங்கள் ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு இதில் நன்கு விவரிக்கப்படு மென்று தோன்றுகின்றது.

NOTICE.

Subscribers are requested to quote the wrapper number in all their communications to the manager. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர் வேதாந்த தீபிகை, திருவள்ளூர், செங்கல்பட்டு ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும் கட்டணம் கட்டுவதும் விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும் மற்றெல்லா விஷயங்களும் விலாஸத்தில் குறித்திருக்கும் நம்பரைக் கண்டு, "மானேஜர், வேதாந்த தீபிகை, 11, கேஸவப்பெருமாள் ஸந்நிதி வீதி, மயிலாப்பூர், மதிராஸ்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 3.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி௵ சித்திரை௴ [ஸஞ்சிகை 7.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

நமது மதம்; அதனிடம் த்வேஷம்.

இன்னும் ஸமதர்சந விஷயமாக உத்க்ருஷ்டாதிகாரியாக எடுக்கப்பட்ட ப்ரஹ்லாதன் அநுஷ்டாநத்தைச் சிந்திப்போம். உபாத்யாய சிக்ஷிதனைப் பிதாவிடம் கொண்டுவிட்டபோது பிதாவால் “ராஜாவானவன் மித்ரர்களிடம் எவ்வண்ணம் வர்த்திக்க வேண்டும்? அரிவர்க்கங்களிடம் எவ்வண்ணம்?” என்று வினவப்பட்டான். இந்த நீதிகள் யாவும் குருக்கள் தனக்குக் கற்பித்தாரென்பதை ஒப்புக்கொண்டு, ‘தாநேவாஹம் ந பஶ்யாமி மித்ராதீந் தாத மாக்ருத: । ஸாத்யாபாவே மஹாபாஹோ ஸாதநை: கிம் ப்ரயோஜநம் ॥ ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே । பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத: ॥ த்வய்யஸ்தி பகவாந் விஷ்ணு: மயி சாந்யத்ர சாஸ்தி ஸ: । யதஸ்ததோऽயம் மித்ரம் மே ஶத்ருஶ்சேதி ப்ருதக் குத: ॥ ததேபிரலமத்யர்த்தம் துஷ்டாரம்

[illegible] ’ என்று ஸமதர்ஶந ப்ரயோஜநத்தோடு வேதாந்தஸாரத்தை விவரித்தான். ஸ்ரீ. உப. வி. கெ. ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய நண்பர்களும் அதை அறிந்து அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்தார்களோ? இன்னும், ‘[illegible] ’ என்கிற ப்ரஹ்லாத வாக்யங்கள் ஈஶ்வர புத்ரத்வத்தையும் பரஸ்பர ப்ராத்ருபாவத்தையும் மநுஷ்யர்க்குள் அடக்குபவர்களுக்குத் தெரியாதவையன்றோ? மேலெடுத்த ஸமத்வதர்சநம் உபாஸ்தி விஷயமன்று; அது ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவான் ஸர்வசரீரியெனும் ஜ்ஞாநம். ஸர்வபூதங்களுக்குள்ளும் அவன் ஸமமாக இருக்கின்றான் எனும் ஜ்ஞாநம் ஸர்வத்ர அநுகூலபுத்தியை யுண்டாக்கும். ப்ரஹ்லாதன் தைத்யர்களால் பெருங் கற்களுடன் கட்டப்பட்டு ஸமுத்ரத்தில் போடப்பட்டான். அங்கே ஆஹ்நிக வேளையில், அவன் ஏகாக்ரசித்தனாய்ப் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்தான். ‘நமஸ்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே புருஷோத்தம। நமஸ்தே ஸர்வலோகாத்மந் நமஸ்தே திக்மசக்ரிணே’, என்றாரம்பித்து, பகவான் திவ்யமங்கள விக்ரஹவிசிஷ்டன் என்றெண்ணியே ஸ்தோத்ரம் செய்தான். அப்போது அவன் பக்தியோக நிஷ்டனானபடியால், ‘[illegible]’ என்கிறபடியே, பகவந்மயனாகப் போந்து, தானே அச்யுதனென்று நினைத்திருந்தவளவில், அவனுடைய ‘

ஈ:’ என்கிறபடியே ஹ்ருதயகமலத்தில் பகவான் அவனுக்கு ஸேவை ஸாதித்தான். யோகநிஷ்டை கழிந்த பிறகு, தான் ப்ரஹ்லாதனென்னும் ஜ்ஞானம் உண்டாய் பகவானைத்துதித்தான். அந்த ஸ்தவமும் ‘ நமோஸ்து தஸ்மை ஸர்வஸ்மை ஸர்வஷாத்மாய’ என்று முடிகின்றது. இது அஷ்டாங்கயோக ஸித்தர்களுடைய அநுபவம். இதை அநுகரிக்கவோ அதிக்ரமிக்கவோ ஸ்ரீ. உப. வி. கெ. ராமாநுஜாசார்யர் எண்ணுகின்றாரோ?

அர்ச்சாரூபதாரியாகப் பகவான் உபாஸிக்கப்பட்டால், அவன் ஸர்வத்ர இருக்கும் உண்மையை மறக்கின்றனர் என்றார் ராமாநுஜாசார்யர். இப்படிப்பட்ட உபாஸனையற்ற கிறிஸ்தவர்களும், மஹம்மதியரும் ஸர்வத்ர ஸமனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானுடைய தர்சநத்தை அடைந்தார்களோ? இந்த உண்மை அம்மதங்கள் அறிந்தில வென்றும், இதை ஹிந்து மதந்தான் வெளியிட்டதென்றும் டாக்டர் மில்லர் ஒப்புக்கொண்டாரென்பதை ராமாநுஜசார்யர் கேட்டிலரோ? “பூநிலாய வைந்துமாய்ப் புனற்கணின்ற நான்குமாய்” என்றாரம்பித்து ஸர்வசரீரியான பகவானை வர்ணித்து, முடிவில், “ நீநிலாய வண்ணநின்னை யார்நினைக்க வல்லரே!” என்று, இந்த ரூபம் உபஸநா விஷயமாகாதென்று சொன்னார் பக்திஸாரன். ராமாநுஜாசார்யர் நம்முடைய தேசாபிமாந ப்ரயுக்தமாக ஜநங்களுக்கு ஹிதத்தையே செய்கின்றார்; ததர்த்தம் சட்டை தலைப்பாகை போட்டுக்கொள்கின்றார்; ராஜஸ்தாநத்துக்குச் செல்கின்றார்; ஜநங்கள் கூட்டங்களில் பேசுகின்றார்; ஸ்வதேச ஹிதப்ரவசநம் செய்கின்றார்; அந்த விஷயத்தில் அஹிதராவார்களை வெறுக்கின்றார்; அவர்கள் விஷயமாகக் கிஞ்சித் பருஷோக்திகளையும் ப்ரயோகிக்கின்றார். இவை யாவும் நன்மையே. ஆனால் ஸர்வத்ர ஆத்மதர்சநத்துக்கும், தத்பலமான சோக மோஹதரணத்துக்கும், சாந்திக்கும், சரீரதாப நிவ்ருத்திக்கும், பஹு சப்தங்களுடைய த்யாக நிவாரணத்துக்கும் அது வழியன்றே! தபஸ்வி க்ருஹத்தில இந்த்ரன் தநுஸஸைக் கொண்டு வைத்த கதையாச்சுதே ராமாநுஜாசார்யர் கதை.

ஸ்ரீ பகவான் கீதையில், 'ஸமம் காயஶிரோக்ரீவம் தாரயந்நசலம் ஸ்திர:। ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திஶஶ்சாநவலோகயந்' என்று சொன்னது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை விலக்கி யோசிக்க முடியுமோ? ஆதலால் அர்ச்சாரூபியான பகவானை உபாஸிப்பது சிஷ்டாசாரத்தில் சேரவில்லையோ? 'கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்தமிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ' என்று அர்ஜுநன் ப்ரார்த்தித்தது சிஷ்டாசாரமன்றோ? கீதையில் ஆறாவது அத்யாயம் யோகவிஷயம். அவ்விடம் 'ஸர்வபூதஸ்தமாத்மாநம்', 'யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶந:', 'யோ மாம் பஶ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பஶ்யதி', 'ஸ யோகீ மயி வர்ததே', 'ஸ யோகீ பரமோ மத:' எனும் வாக்யங்கள் நிஷ்பந்ந யோகியினுடைய நிலையைச் சொல்கின்றன. இந்த ரூபமான அதிகாரிகளை நாம் கண்டோமில்லை. மற்ற ஶாஸ்த்ர வித்துக்களுக்கு ஸமதர்சந ரூபமான தத்வம் தெரிந்திருந்தும் அது க்லேசத்தால் அநுஷ்டாந பர்யவஸாயியாக வேண்டும். இந்த உபதேசத்தைக் கேட்ட அர்ஜுநன், 'யோ(அ)யம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந। ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம்' என்று சொன்னான். ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய ஸகாக்களும் அர்ஜுநனிலும் அதிகாரத்தால் மேல்பட்டவரோ?

இந்த ஸ்வாமி சிலகாலம் பாரமைகாந்த்யத்தில் வ்யவஸ்திதராய் இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டோம். ஸர்வஸமனுயிருக்கும் பரமேஶ்வரனை ஸ்வாநுஷ்டாநங்களால் யதாசக்தி ஆராதிக்க முயன்றவர்கள் நம்முடைய ஆசார்யர்கள் என்பதை அவர் அறிந்துகொள்ளாமல் போனாரே! உதயாத்பூர்வம், யோகஸமாப்தியில் ஸம்ஸாரரூபமான க்ராஹக்ரஸ்தரான முமுக்ஷுக்கள், தமக்கு அபயப்ரதனான ஶரண்யனைத் தமது ஶோகாபநோதநார்த்தம் த்ருத பஞ்சசக்ரனாய் பஜிக்கின்றார்கள். பிறகு ப்ராதஸ்நாநரூப கைங்கர்யகாலத்தில், கஸ்திதனாகப் புண்டரீகாக்ஷனை த்யானித்துத் தத்பாதவிநிஸ்ருதமான கங்காஜலம் தமது உத்தமாங்கத்தில் விழுவதாய் த்யாநிக்கின்றார்கள். அவன் நித்யவாஸம் செய்கின்ற மூல

மந்த்ர ஸ்மரணத்தால் தீர்த்தப்ரவிஷ்டனான பகவானை த்யானித்து, அவனது சரீரபூதமான தீர்த்தத்தைத் தமது சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்கின்றார்கள். ஸூர்யமண்டலாந்தர்வர்த்தியான நாராயணனை ஸந்த்யாகாலத்தில் காயத்ரி மந்த்ரமூலமாக ஆராதித்து த்யானிக்கின்றார்கள். ஆதாரசக்தி தர்ப்பண காலத்தில் ஸபரிவாரனாக அவனையே வைகுண்ட நிலயனாக ஆராதிக்கின்றனர். ப்ருஹ்மயஜ்ஞாநுஷ்டாநத்தால் வேதஸ்வரூபியான அவனையே பூஜித்து 'ஸத்யம் தப: ச்ரத்தாயாம் ஜுஹோமி' என்றும், 'ஸத்ய° வாமாம்' என்றும், ஸ்வாத்மாவை அவனிடமே ஸமர்ப்பிக்கின்றார்கள். ஔபாஸநம் செய்து அக்நிரூபதாரியான பகவானை அர்ச்சிக்கின்றார்கள். இஜ்யா காலத்தில் அர்ச்சையிலோ, ஸாளக்ராமத்திலோ, ஸாந்நித்யம் செய்கின்ற பகவானை ஸர்வோபசாரத்துடன் பூஜிக்கின்றார்கள். 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத்' என்றாரம்பித்து, 'த்ருதேருதேஜநாஜநா ரக்ஷோ° வைஷ்ணவீம் க்ஷாக்ஷ' என்று முடிக்கும்வரையில் ஸாந்நித்யம் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரனைப் பூஜிக்கின்றார்கள். வைச்வதேவ கர்மத்தால் ஸர்வதேவதா சரீரகனான அவனையே ஆராதிக்கின்றனர். யோகஸமயே ஹ்ருதய கமலத்தில் அவனை த்யானிக்கின்றனர். பித்ருதேவ ரூபங்களைக்கொண்டு அவனே ஹவ்யகவ்யங்களைப் புஜிப்பதாய் விச்வஸிக்கின்றார்கள். ஸர்வத்ராவஸ்திதனான ஈச்வரனை ஸர்வப்ரகாரமாக இவ்வண்ணம் அவர்கள் ஆராதிக்கவில்லையா? அர்ச்சையில் ஆராதிப்பதால் ராமாநுஜாசார்யர் யோசித்த தோஷம் நம்மவர்க்குள் என்றும் உண்டாகவில்லையே! நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சிதசித்விசிஷ்டனான, அதாவது ஸர்வத்ர ஆத்மாவாயிருக்கும் அவனுடைய ஐக்யத்தை விச்வஸித்து விசிஷ்டாத்வைதிகள் எனப்படுகின்றார்களே!

அர்ச்சையில் ஆராதிக்கப்பட்டவன் யாரென்பதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

'ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம் விச்வாக்ஷம் விச்வசம்பு⁴வம், விச்வம் நாராயணம் தே3வமக்ஷரம் பரமம் பத3ம், விச்வத: பரமாந்நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம்! விச்வமேவேத3ம் புருஷஸ்தத்3விச்வமுபஜீவதி । நாராயணாய

[illegible] ॥’

இந்தப் பாத்மஸம்ஹிதா ச்லோகங்கள் வ்யக்தமாக அதை வெளியிடுகின்றன. ராமாநுஜாசார்யர் தியாஸபி ஸ்தாபிக்க வந்ததாக ப்ரமித்த அநந்தனே விக்ரஹத்தில் மந்த்ர ஶக்தியால் நிவேஶிக்கப்பட்டுப் பிம்பத்தை வ்யாபித்து நிற்கின்றான். ப்ரதிஷ்டா காலமுதல் இது பர்யந்தம் கணக்கற்ற பாகவதோத்தமர்களால் அர்ச்சாந்தர்கதனாகவும் அர்ச்சா ரூபியாகவும் ஶரண்யன் உபாஸிக்கப்பட்டானாகில், அவனே அங்கு ஸாந்நித்யம் செய்யவொட்டாமல் தடுக்க ஸமர்த்தராவார் எவரோ? ‘பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:’ என்கிறபடியே அநந்ய பக்தியுடன், ‘[illegible]’ என்கிறபடியே திவ்ய மங்கள விக்ரஹ சரீரகனாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் புருஷோத்தமனை த்யாகிப்பவர் நிந்திக்கப்பட்டாராகில், அவனே அந்நிந்தைக்கு விஷயமாவான். மதம் என்பது ஒவ்வொருவருடையவும் அந்த: கரணத்தை ஆச்ரயித்து நிற்பது. உபாஸகனுடைய பாவத்தை

வாஸுதேவன் ஸாக்ஷாத்கரிப்பன்; பரர்க்கு அது தெரிவது கஷ்டம். அவ்வவருடைய அந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்தி அவ்வவர்க்கு ப்ரமாணம். பரர்க்கு அதை ப்ரமாணமாக்க முயல்கின்றவர் தமது ரூடபாவத்தை இழக்க நேரிடும். அப்படிப்பட்ட அநந்யபக்தியானது பகவத் க்ருபையால் லோகோபகாரத்திலும் முடிகின்றது; 'ஶ்ருத்வா தேவ்ராணா மேவாயம்ஶ: வாஸுதம் । க்ஷயம் தத்வைரம் நிதரம் தாஷர்யம் தி வாஸதே திவ' என்னும்படிகளிலே ருஷிகள், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள் முதலானவர்களுடைய திவ்யஸூக்திகளாக ஆவிஷ்கரித்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு உத்தாரகமாகின்றது. இந்த பக்தி உபாஸகனிடமும், அதற்கு விஷயம் ஸ்ரீபகவானுமாகில், பகவான் எப்படியாவது எந்த ப்ரதீகத்தை ஆஶ்ரயித்தாவது உபாஸிக்கப்படுவதில் குற்றம் சொல்வோர் குற்றமே அடைவர். ஸர்வத்ர வ்யாபியான நாராயணன் விக்ரஹரூபியாக ஆராதிக்கப்படுவதைப் பற்றிப் பின்வரும் ஸம்ஹிதா ஶ்லோகங்கள் யோசிக்கத்தக்கன.

'வ்யாபிநோ தேவதேவஸ்ய வ்யக்திஷ்டா கீத்ருஶீதி தா ।
ஸமஸ்த ஸாஸ்வதாநஸ்ய ஶக்திஸ்தா யதோவத ॥' என்று ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஶ்நம். இதற்கு ஸ்ரீபகவானுடைய ப்ரதிவசநம்.

'ஸர்வஸ்ய ஸுக ஜாதஸ்ய ஸ்திராத்தா ஸ்திதோவிஸ்து ।
ஶந்த்ரவீயதா த்வோஸா த்த்ராச ஸ்தாவகஸ்ய மூர்த்தாஸ்யா ।
வ்யக்தியாம் வ்யக்ஷேண ஸம்நியத்த ஸந்நித்யம் ।
க்ஷீர நஶ்லேஷாது தத்தேவ ஸர்வேஷு யதேஜநஃ ॥
யேதநவ்யக்திஷ்டா நாமேஶம் க்ஷயம் வதநேதஸுவி ।'

* * * * * *

'தயாஸவம் மதோவிஷ்ணுஃ க்ஷேத்ரஶ்ய வ்யாக்ஷேத ஜநேநஃ
ஶ்ரஸ்யதேவ வ்யக்திக்ஷதள ஶம்திரோ ஶம்த்ரளரவாஶ ॥'

இவ்வண்ணம் ப்ரதிஷ்டா சப்தம் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டது. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ப்ராக்ருதர்கள் பகவானைத் தர்சிக்க அஸமர்த்தர்களென்றும், பக்தர்களுக்குத் தர்சநம் ஸத்யம் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

விக்ரஹாராதநம் (Idolatry) என்கிற சப்தப்ரயோகமாத்ரத்தாலே பாஞ்சராத்ராதி மதங்களை நிரஸித்துவிட்டதாக எண்கின்றவரைக் காட்டிலும் மந்தமதிகள் யாருமில்லை. சில ப்ராக்ருதிகளுக்கு இந்த ரூபமான பகவதுபாஸ்தி அநிஷ்டமாகலாம். யூதர் லிங்கரூபமான சிலையைத் தெய்வமாக நினைத்துப் பூஜித்ததாகச் சில சரித்ரவிமர்சிகள் யோசிக்கின்றனர். அவர்களுடைய பகைவர் அவர்களுடைய ராஜதாநியான ஜரூஸலம் பட்டணத்தை ஆக்ரமித்துப் பிறகு அந்த லிங்கத்தைக் கைப்பற்றிச் சூர்ணமாக்கிவிட்டதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. புதிய லிங்கம் செய்யப்படவில்லை; ப்ரதீகமின்றி, யூதர்களும் தம்முடைய பூர்வகதைகளுடைய ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட ஸ்மரணத்துடன் தம் தேவோபாஸனையைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்களைச் சுற்றி வஸித்த ஜாத்யந்தரர்கள் அவ்வவர் தெய்வங்களைச் சில ப்ரதிமைகள் மூலமாகத் தொழுதார்கள். தாம் உத்க்ருஷ்டரென்னும் அஹங்காரத்தைப் பற்றிப் பூததயையைக் கொஞ்சமும் அறியாமல் ஜாத்யந்தரர்களை வேரறுத்துப் போகும்படிப் பகைத்த யூதர்கள், அவர்களுடைய சிலாமயமான தேவர்களையும் பகைத்து நின்றார்கள். தாம் வைத்திருந்த சிலை அபாவத்தை அடையவே, அவர்களுடைய த்வேஷம் ஸமுதாயமாக விக்ரஹங்களை யெல்லாம் வ்யாபித்துவிட்டது. இவர்கள் மதத்தின் கிளைமதங்களான கிறிஸ்தவ மஹம்மதிய மதங்களும், விக்ரஹ த்வேஷத்துடன் ஜநித்தன. ஆர்யமதத்தில் பிறந்தவனுக்கு அத்தகைய த்வேஷம் ஜநித்ததாகில் அது ஸம்ஸர்க்க ஜந்யமென நினைக்கத்தக்கது.

முன்சொன்ன தாரணை யெனப்பட்டது சித்தைகாக்ரியத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கது. யோகமென்பது மதாந்தரஸ்தர் அறிந்த வழியன்று. நிராதாரமானதோர் தாரணை யோசிக்கத்தக்கதன்று. 'ஆத்மப்ரயத்நஸாபேக்ஷா விசிஷ்டா யா மநோகதி: । தஸ்யா: ப்ரஹ்மணி ஸம்யோகம்' யோகமெனப்படுகின்றது. உபநிஷத் வித்யைகள் யாவும், ப்ரஹ்மத்துக்கு சில ரூபகுணங்களைச் சொல்லிச் சில ப்ரதேச ஸம்பந்தத்துடன் பரஹ்ம த்யாநத்தை விதிக்கின்றன. இதைப் புத்திமான்கள் இன்றியமையாத விஷயமாக எண்ணுவார்கள். இந்த த்யாநத்துக்குப் பகவதவதாரங்கள் மிகுந்த ஸௌகர்யங்களை அளிக்கின்றன. 'ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: । த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந ।'

என்று ஸ்ரீ பகவானும் அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம் முக்திஸாதகம் என்று அருளிச்செய்தார். யோகத்தில் பகவான் மநஸ்ஸுக்கு சுபாஸ்ரயமாகின்றார். '𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍃𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀' என்றும் '[illegible] 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌃' என்றும் '[illegible]' என்றும், பகவதுபாஸநா பகவானுடைய ரூபங்களுடன்தான் ஸித்திக்கும். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ராதி ஸாஸ்த்ரங்களால் திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களைச் சரீரங்களாகத் திருவுள்ளம்பற்றிய ரக்ஷகன் த்யாநவிஷயமாகின்றான்.

மேலே நாம் சொன்ன யாவும் ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யர் ஒப்புக்கொள்கின்றார். அவருடைய கீதாபாஷ்யத்தைப் படித்தவர்க்கு அது விளங்கும். இன்னும் சாரீரகபாஷ்யத்தில் பாஞ்சராத்ராதிகரணத்தில் '𑌯𑌦𑌪𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌅𑌭𑌿𑌗𑌮𑌨𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌮𑌜𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍' என்பதால், அர்ச்சாரூபியான பகவான் பஞ்சகால பராயணர்களால் ஆராதிக்கத்தக்கவன் என்பதை, தியாஸபி ஸபையார்களால் உத்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநவிசிஷ்டர் என்று கொண்டாடப்பட்ட ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் ஒப்புக்கொள்கின்றார்.

அபரிச்சிந்நமான ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதீகங்களும் இதர உபாயங்களுமன்றி எவன் உபாஸிக்கக்கூடும்? கிறிஸ்தவனுக்குச் சர்ச்சு வேண்டும், மணிவேண்டும், ப்ரதீக ஸ்தாநத்தை யடைந்த புஸ்தகமும் வேண்டும்; மஹம்மதியனுக்குக் கோரி வேண்டும், கொரான் வேண்டும், மக்காவை நோக்க வேண்டும்; ஒருவனுக்கு ஒரு வாரமும், மற்றவனுக்கு மற்றொன்றும் வேண்டும். இருவர்க்கும் சில கதைகள் வேண்டும்; கதாப்ரவர்த்தகர்களான சில புருஷர்கள் வேண்டும். கதைகளுடையவும் புருஷர்களுடையவும் ஸம்பந்தமற்று ஈஸ்வரப்ரதீதி இருவர்க்கும் வராது. ஸம்பந்தத்துடனும் ஐடிஜஸம் என்று ஈஸ்வரனைப்பற்றி இருவரும் அறியார். ஜ்ஞாதாக்கள் ஏதோ ஒரு ப்ரகாரமாய்ச் சிந்தித்தபோதிலும், ஈஸ்வர விஷயமாக அஜ்ஞர்களே மிகுந்த இரண்டு கூட்டத்தார்களும்,

ஈச்வரனை மநுஷ்யனைப் போல் ஒரு விசேஷாக்ருதியாகத்தான் நினைப்பார்கள். இதுவும் அவ்யக்தமாகத்தான் புலப்படும். அவருடைய மதங்களும் பல சடங்குகளை அபேக்ஷிக்கின்றன.

மநஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தமென்றும், ஐகாக்ரியம் என்று சொல்லப்பட்ட நிலை விஷயமின்றி ஸித்திக்காது. விஷயம் ரூபவத்தாகத்தான் இருக்கும். ஸர்வஜ்ஞர்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள் யாவத் விஷயங்களையும் யோசித்து, பகவத் பக்தியாகின்ற ஸம்பத்தை அதிகமான ஜநங்கள் அடையவேண்டுமென்றே நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழைக்கச் செய்தார்கள். ஸர்வதோமுகமாக யோசிப்பவர்க்கு இந்த ஸித்தாந்தமே மிகவும் ஆதரணீயம் என்று தோன்றும். மநுஷ்யர் எவ்வளவு படித்தாலும் யோசித்தாலும் ஆதியும் அந்தமுமற்ற காலத்தைப் பாவரூபமாக க்ரஹிக்கத் திறனற்றவர்களே. சில வ்ருத்தாந்தங்களைக் கொண்டு தடிவச்சிந்நமாகத்தான் காலப்ரதீதி யுண்டாகும். அவ்வண்ணமே தேசத்திற்கு ஆரம்ப ப்ரதேசம் இல்லை; முடியுமிடமும் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட தேசத்தையும் பாவ வஸ்துவாக க்ரஹிக்க முடியாது. சில பதார்த்தங்களைக் குறித்தே தேசப்ரதீதி யுண்டாகத் தக்கது. 'அநாத்யந்தா ப்ரக்ருதி: ஜநித்ரீ ஸர்வ ஸாக்ஷிணீ' என்று வர்ணிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரமான பதார்த்தங்களின் ஆநந்த்யம் புத்திக்கெட்டாததே. ப்ரக்ருதியும், அதன் விகாரங்களும் காலதேசாவச்சிந்நங்களாகத்தான் மநஸ்ஸுக்குப் புலப்படும். ஆதலால் தேசத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துக்களாலும் பரிச்சேதரஹிதமான அநந்தனுடைய ஸ்வரூபம் நம் சித்தங்களுக்கெட்டமாட்டாது. 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ। ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்,' என்றும், 'ஸர்வம் [illegible] அநிர்தேச்யம் [illegible]' என்றும் ச்ருதி வெளியிட்டது பொய்யாகாது; 'யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:। அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்' என்று ச்ருதி மொழிந்தது ஸத்யம். ராமாநுஜாசார்யரோ, அவருடைய நூதந ஸுஹ்ருத்துக்களோ ப்ரஹ்மத்தின் பரஸ்வரூபத்தை அறிந்ததாக ப்ரமித்தாராகில், ச்ருதி வசநத்தினாலேயே,

'யதீந்த்ரியைஸ் ஸம்யதைரிதி ஏஹ்யேவாபி நக்நம் க்ஷமம் வேத்து ப்ருஹஸ்பதிநாப்யேவம்' என்று நாம் சொல்வோம்.

'அந்தம் தம꞉ ப்ரவிஶந்தி யே(அ)வித்யாமுபாஸதே । ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ வித்யாயாம் ரதா꞉ ।' எனும்படி ஆத்ம வித்யையில் வீண் ஆசை பலிக்காது. வித்யாவித்யா இரண்டையு மறிந்து, 'அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயா(அ)ம்ருதமஶ்நுதே' எனும்படியே, வர்ணாச்ரம கர்மாநுஷ்டாநத்தால் நைர்மல்யமடைந்த சித்தத்தில்தான் வித்யை ப்ரகாசிக்கும். 'யமாத்யைராவி ஸாத்யம் நயஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநவைராக்யம் । ப்ரஹ்மவித்யாயி ஷாய கதம் ஸந்த்யக்தவித்யயா' எனும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ச்லோகம் யோசிக்கத்தக்கது. அத்வைத ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள்ளும், ஆத்மப்ரஹ்ம ஐக்ய ஜ்ஞாநமும் ஜகந்மித்யா ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாந பர்யவஸாயியாக உண்டான அதிகாரிகள் மிகவும் சிலரே. பர்யாயத்தில் அவர்களும் விசிஷ்டாத்வைதிகளே. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆநந்த்யம் புத்திக்கெட்டமாட்டாதாகையால், அவனுடைய பூர்ண ஸத்பாவம் ஸர்வத்ர ஸமமாக இருக்கின்றபடியால், பூர்ண ப்ரஹ்மோபாஸ்தி எங்கு முண்டாகலாம். ப்ரஹ்லாத த்ருவாதிகளுக்கு பகவான் அவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியே ரூபங்களுடன் ஹ்ருதயகமலங்களிலும் வெளியிலும் ஸேவை ஸாதித்தான் என்கிறது சாஸ்த்ரநிச்சயம். ஒவ்வொரு உபநிஷத் வித்யையும் நிஷ்பந்நயோகிகளுக்கு அததற்குரிய ரூபவிசிஷ்ட பகவத் ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் ஸித்தியாயிற்று. இக்காலம் யோகாப்யாஸ காலமன்று. யோகாங்கங்களில் சிலவற்றை ஸரியாகவோ, வழிதப்பியோ, ஸாதித்துக்கொண்டு, ஆநுஷங்கிகமாக வரும் சில ஸித்திகளைப் பரர்க்கு ஜாலவித்தை காட்டுகிற முறையில் காட்டிச் சிலர் பரரை ப்ரமிக்கச் செய்வார்கள். பரமகாருணிகர்களான நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் யாவத் ஜநங்களும், "அந்தண ரந்தியர் எல்லையு ணின்றவனைத்துயிரும், நொந்தவரே முதலாக,' என்கிறபடியே, உஜ்ஜீவிக்கவேண்டு மெனும் இச்சையால், தழைக்கச் செய்த ஸம்ப்ரதாயம் தூஷணர்ஹமன்று. க்ருபையால் பக்தர்களுக்குக் காட்சிதந்த ஸர்வேச்வரன், க்ருபையாலேயே, மந்த சித்தர்களிடம் அவமதியையும் ஸஹித்துக்கொண்டு, 'ஸர்வசரண

ஈச்வரனை மநுஷ்யனைப் போல் ஒரு விசேஷாக்ருதியாகத்தான் நினைப்பார்கள். இதுவும் அவ்யக்தமாகத்தான் புலப்படும். அவருடைய மதங்களும் பல சடங்குகளை அபேக்ஷிக்கின்றன.

மநஸ்ஸுக்கு ஏகாந்தமென்றும், ஐகாக்ரியம் என்று சொல்லப்பட்ட நிலை விஷயமின்றி ஸித்திக்காது. விஷயம் ரூபவத்தாகத்தான் இருக்கும். ஸர்வஜ்ஞர்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள் யாவத் விஷயங்களையும் யோசித்து, பகவத் பக்தியாகின்ற ஸம்பத்தை அதிகமான ஜநங்கள் அடையவேண்டுமென்றே நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழைக்கச் செய்தார்கள். ஸர்வதோமுகமாக யோசிப்பவர்க்கு இந்த ஸித்தாந்தமே மிகவும் ஆதரணீயம் என்று தோன்றும். மநுஷ்யர் எவ்வளவு படித்தாலும் யோசித்தாலும் ஆதியும் அந்தமுமற்ற காலத்தைப் பாவரூபமாக க்ரஹிக்கத் திறனற்றவர்களே. சில வ்ருத்தாந்தங்களைக் கொண்டு தத்வச்சிந்நமாகத்தான் காலப்ரதீதி யுண்டாகும். அவ்வண்ணமே தேசத்திற்கு ஆரம்ப ப்ரதேசம் இல்லை; முடியுமிடமும் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட தேசத்தையும் பாவ வஸ்துவாக க்ரஹிக்க முடியாது. சில பதார்த்தங்களைக் குறித்தே தேசப்ரதீதி யுண்டாகத் தக்கது. 'கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ' என்று வர்ணிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரமான பதார்த்தங்களின் ஆநந்த்யம் புத்திக்கெட்டாததே. ப்ரக்ருதியும், அதன் விகாரங்களும் காலதேசாவச்சிந்நங்களாகத்தான் மநஸ்ஸுக்குப் புலப்படும். ஆதலால் தேசத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துக்களாலும் பரிச்சேதரஹிதமான அநந்தனுடைய ஸ்வரூபம் நம் சித்தங்களுக்கெட்டமாட்டாது. 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ । ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்,' என்றும், 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி சாந்த உபாஸீத' என்றும் ச்ருதி வெளியிட்டது பொய்யாகாது; 'யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ: । அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்' என்று ச்ருதி மொழிந்தது ஸத்யம். ராமாநுஜாசார்யரோ, அவருடைய நாதந ஸுஹ்ருத்துக்களோ ப்ரஹ்மத்தின் பரஸ்வரூபத்தை அறிந்ததாக ப்ரமித்தாராகில், ச்ருதி வசநத்தினாலேயே,

'அதீந்த்ரியேஷு ஸம்பவதீதி ப்ரஹ்மைவாபி [illegible] வேத்ய ப்ரஹ்ம[illegible]' என்று நாம் சொல்வோம்.

'அந்தம் தம: ப்ரவிசந்தி யே அவித்யாமுபாஸதே । ததோ பூய இவ தே தமோ, ய உ வித்யாயாம் ரதா: ।' எனும்படி ஆத்ம வித்யையில் வீண் ஆசை பலிக்காது. வித்யாவித்யா இரண்டையு மறிந்து, 'அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமச்னுதே' எனும்படியே, வர்ணாச்ரம கர்மாநுஷ்டாநத்தால் நைர்மல்யமடைந்த சித்தத்தில்தான் வித்யை ப்ரகாசிக்கும். 'இயாஜ ஸோபி ஸுபஹூன் யஜ்ஞான் ஜ்ஞானவ்யபாச்ரய: । ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய தர்தும் ம்ருத்யுமவித்யயா' எனும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ச்லோகம் யோசிக்கத்தக்கது. அத்வைத ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள்ளும், ஆத்மப்ரஹ்ம ஐக்ய ஜ்ஞாநமும் ஜகந்மித்யா ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாந பர்யவஸாயியாக உண்டான அதிகாரிகள் மிகவும் சிலரே. பர்யாபத்தில் அவர்களும் விசிஷ்டாத்வைதிகளே. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆநந்த்யம் புத்திக்கெட்டமாட்டா தாகையால், அவனுடைய பூர்ண ஸத்பாவம் ஸர்வத்ர ஸமமாக இருக்கின்றபடியால், பூர்ண ப்ரஹ்மோபாஸ்தி எங்கு முண்டாகலாம். ப்ரஹ்லாத த்ருவாதிகளுக்கு பகவான் அவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியே ரூபங்களுடன் ஹ்ருதயகமலங்களிலும் வெளியிலும் ஸேவை ஸாதித்தான் என்கிறது சாஸ்த்ரநிச்சயம். ஓவ்வொரு உபநிஷத் வித்யையும் நிஷ்பந்நயோகிகளுக்கு அததற்குரிய ரூபவிசிஷ்ட பகவத் ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் ஸித்தியாயிற்று. இக்காலம் யோகாப்யாஸ காலமன்று. யோகாங்கங்களில் சிலவற்றை ஸரியாகவோ, வழிதப்பியோ, ஸாதித்துக்கொண்டு, ஆநுஷங்கிகமாக வரும் சில ஸித்திகளைப் பரர்க்கு ஜாலவித்தை காட்டுகிற முறையில் காட்டிச் சிலர் பரரை ப்ரமிக்கச் செய்வார்கள். பரமகாருணிகர்களான நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் யாவத் ஜநங்களும், "அந்தண ரந்தியர் எல்லையு ணின்றவனைத்துயிரும், நொந்தவரே முதலாக,' என்கிறபடியே, உஜ்ஜீவிக்கவேண்டு மெனும் இச்சையால், தழைக்கச் செய்த ஸம்ப்ரதாயம் தூஷணார்ஹமன்று. க்ருபையால் பக்தர்களுக்குக் காட்சிதந்த ஸர்வேச்வரன், க்ருபையாலேயே, மந்த சித்தர்களிடம் அவமதியையும் ஸஹித்துக்கொண்டு, '[illegible]

ஸாஜாம் ஸாவிநோ ஜந்துஷாந்' என்று தேசிகன் ஸாதித்தார். ஆதலால் ஸர்வஸ்ய ஸுபலேவஸாயநதயா ஜோவசிஷ்ட்யேண ஞன ஶரண்யன், 'விஶ்வாமித்ர ஹிரண்யவய ப்ரவயபுவி ஶிவாநக்ஷம் வஹிடிபுஶ புமேந ரஹ்லேஶிக ஸ்வர்ஶாயரஹிதே ரக்ஷ்யாவி நாஶக்ஷிதஃ' என்று ஸத்துக்கள் தெளிவார்கள். ஶ்ரூவாதவஶி வசநவாயமான ஸம்ப்ரதாயம் நமக்குக் கிடைத்தது. ப்ரஹ்ம ஸமாஜ ஸங்கத்தில் அத்யக்ஷதையை வஹித்த வேலிங்கர் என்பவர், "The great historical faiths mankind has inherited from the past with their philosophical, cultural, and racial distinction, will not soon or in any near future give way to an artificial eclectic or synthetic system of religion and morals" என்று சொன்னர். இது ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தைப்பற்றி யுரைத்தது. பூர்வ மதங்கள் யாவும், ஸரியாகவோ, ப்ரமையாலோ, சில ப்ரமாணங்களை லோகாதீதமென்று நம்புகின்றன. அவற்றை முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளாமலும், தள்ளிவிடாமலும், மநுஷ்யக்ருதங்களும், பிறரால் நிரஸிக்கக்கூடிய யுக்திவாதங்களால் ஏற்பட்டவையுமான இதர ஸமயங்களுக்கும் மேலெடுத்த அபிப்ராயம் பொருந்தினதே. அபௌருஷேயமான ப்ரமாணங்களை யாஶ்ரயித்து, ஸம்யக் தர்க்காநுக்ருஹீதமான நம் தர்சநமும், அதைப் போன்ற ஸமயாந்தரங்களும் அழிவதைப்பற்றி நாணம் கூசாமல் புத்திமான் பேசமாட்டான். அவை போனல் மதமே நிலைக்க மாட்டாது.

'ஸகலவித்யாவாஹிநீஜந்மபூமிஃ' என்றும், ஜநிவயவாஸி வ்ருத்தியால் ப்ராந்தர்களுக்கு விஶ்ரம ஸ்தாநமென்றும், ஸர்வ குமதிகளுடையவும் மாயாரூபமான அந்தகாரத்தைப் போக்கும் பால ஸூர்ய னென்றும், ஸர்வதோமுகமான ஜ்ஞாநத்தாலும் பாஹ்ய மதங்களுடைய நிரஸந ஸாமர்த்யத்தாலும், மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்று, முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரமஶாந்தியைத் தரவல்ல பகவத் ராமாநுஜனுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜந்மமெடுத்தவர்க்கு அந்ய ஸங்கேதங்கள் ருசியளிப்பதேனே? இப்படி யதீந்த்ரனை ஸ்துதித்தவர் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர் அன்றே? 'வய்ப்யாஹ்வம் வயபு

𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌰𑌣𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 [illegible] 𑌶𑌿𑌶𑌿𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷 [illegible] 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌸𑌹𑌜𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 [illegible] 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍍𑌯 । [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 [illegible] 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰 [illegible] 𑌤𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌨𑍀𑌯𑌃 ॥" எனும் ப்ஶ்லோகப்படி ஸர்வஶாஸ்த்ர பாரங்கதரான ஸ்வாமியால் யதீந்த்ர மதத்தின் ஔத்கர்ஷ்யம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது.

"நீரிடத் தராவணைக் கிடத்தியென்ப ரன்றியும், ஓரிடத்தை யல்லை, யெல்லை யில்லை யென்பர்" என்று, ராமாநுஜாசாரியர் மொழிந்த பகவானுடைய ஆநந்த்யத்தையும், வ்யாபகத்தையும் தெளிவாகச் சொல்லி, அவன் ஓரிடத்தனுகவே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்கிற உண்மையை, "சேர்விடத்தை நாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமாசொலே, என்று கேட்ட பக்திஸாரன் மார்க்கம் ராமாநுஜாசார்யர்க்குக் கண்படாமல் போயிற்றே.

இந்த ஸ்வாமி, அபர்யாப்தாம்ருதன் திருவடிகளில் தம்முடைய ரக்ஷாபரந்யாஸத்தை ஆசார்யமுகத்தால் செய்ததாக எண்ணுகின்றேம். தூக்கம் தூமசகடத்திலும், நோக்கம் தேசக்ஷேமத்தை உத்தேசித்துப் பலவித ஸங்கங்களிடம் உபந்யாஸத்திலுமாய்ச் சித்தத்துக்கு ஶாந்தியின்றிப் பகவானிடம் ஐகாந்த்யமெனும் விசேஷஸ்திதி அதற்கு உண்டாவதற்கு அவகாச மற்றுப் போய், ஸம்ஸர்க்கங்களால் நேரிட்ட காலுஷ்யம் அவர் மநஸ்ஸைப் பாதிக்கின்றது. ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநத்தை அவர் மறந்த போதிலும், '[illegible]', என்கிற வாக்யங்களைப் பகுமாநிக்கின்ற கருணாநிதியானவன், ராமாநுஜாசார்யரை ஸ்வாபிமுகராக்கிக் கொள்வனென்று ப்ரார்த்திக்கின்றேம்.

தியாஸபி என்பது ஒரு மதமோ? அதில் பௌத்தர், பார்ஸிகள், கிறிஸ்தவர் யாவரும் இருக்கின்றனர். அதில் சில ஹிந்துக்கள் சேர்ந்தார்கள். பெஸண்டு துரைசாநி தான் ஹிந்துமதாநுஸாரி என்று முன் சொன்னர். இப்போது அவளுடைய ஹிந்து

மதம் மாறிப்போயிற்ருே? அவளைப் பகுமானிக்கின்ற ஹிந்துக்கள் ஸ்வஸம்ப்ரதாய தூஷர்களாய்ப் பரிணமித்தார்களே! ஸ்வாராஜ்யாபேக்ஷை ஸ்வமதத்யாகமின்றி நிலைக்கக்கூடாதோ?

ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களுடைய பரிசயமுள்ளவரென்று நாம் நினைத்திருந்தும், ராமாநுஜாசார்யர், மோக்ஷம் பகவத்ப்ரஸாதத்தால் அடையத்தக்கதெனும் விச்வாஸமானது முமுக்ஷுக்களைத் தத்விஷயமாக ஸ்வப்ரயத்ந ரஹிதராயிருக்கும்படிச் செய்கின்றதெனும் தோஷத்துடன் கூடியிருக்கின்றதெனச் சொன்ஞராம். 'உபாயம் ஹ்ருதயேஷு உபநிஷத்ஸு ஸஹஸ்ரதா ப்ரஸ ன்னம் தஸ்யைவ ப்ரஸாதாத் ஸாக்ஷாத் காஸதீ' எனும் வசநத்தையும், 'ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வேஸ்வர ஸர்வஸக்தி ப்ரபோ ஸாத்ய ஸாதநோபாய ஸத்யஸங்கல்ப ஸகாரண காரணம்' எனும் வசநத்தையும், குருமுகமாகக் கேட்டும் மறந்து, மித்யா வாதங்களை அவர் ஏன் ஆச்ரயித்தாரோ? பகவத்க்ருபையின் மாஹாத்ம்யத்தைக் குறித்து நாம் அநுஷ்டிக்கும் உபாயம் ஸ்வல்பமென்று நம்முடைய ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம். 'க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து' என்று, ச்ருத்யநுஸாரியாக ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மஸூத்ர ந்யாயத்தையும் ராமாநுஜாசார்யர் புத்தி அதிக்ரமித்த விஷயம் சோகிக்கத்தக்கதே. 'நாவிரதோ துஸ்சரிதாத் நாஸாந்தோ நாஸமாஹித: நாஸாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்' என்கிறபடி, புருஷப்ரயத்நத்தை ச்ருதி மறுக்கவில்லை. இன்னும் ஸ்வரூபத்தில், 'ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா ஸேஷோஹி பரமாத்மந:' என்கிறபடியே, ஜீவன் சுத்தனுயிருந்தபோதிலும், க்ஷுதாதி விதூரவாஹத்துடன் கூடிய ஸம்ஸார சக்ரத்தில் உழல்கின்ற இவன் கலுழமதியாகப் போந்தவன் என்பது ஸர்வ வைதிகஸம்ப்ரதாயங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. தியாஸபி இந்தத் தத்வங்களை விரோதித்ததாகில், வேதபாஹ்யமாயும், மூலப்ரமாணமற்றும், யுக்தி சூந்யமாயும் உண்டான அதனுடைய மார்க்கத்தை அத்யந்தம் அநாதரிக்க வேண்டும். நம்

முடைய ஸம்ப்ரதாயம், அஹங்கார மமகாரங்களை வெறுக்க வில்லை யென்று ராமாநுஜாசார்யர் சொன்னாராம். தியாஸபிதான் அதை வெறுக்கச் சொன்னதாம். ராமாநுஜாசார்யர் மதத்தில் ப்ரமை குடிகொண்டது. ஆதலால் மித்யாவாதங்களை அது ஏறிட்டுக்கொள்கின்றது. எந்த ஸமயத்தில்தான் அந்த ஸமய தத்வாநுஸாரிகளாய் யாவத் ஜநங்களும் இருந்தார்கள்? கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்து சொன்னபடி நடக்கின்றாரில்லை. தோஷம் அவர்களுடையது; கிறிஸ்தவ மதத்தினுடையதன்று. அஹங்கார மமகாரங்களைத் தியாஸபி ஜநங்கள் யாவரும் துறந்தா ரென்பது பரிஹஸிக்கத்தக்க விஷயம். லோகமெங்கும், அஹங்கார மமகாரத்யாகமாவது, ஸத்யவசநமாவது, தர்மாசரணமாவது அஹிம்ஸையாவது என்றும் அநுஷ்டாநத்துக்கு வரமாட்டா. அநுஷ்டிக்கும் அதிகாரிகள் என்றும் யாவத்ஸமயங்களிலும் சிலராகத்தான் இருப்பார்கள். கர்மத்தை வேதாந்தமதம் அநாதியென்றது. தியாஸபி அதற்கு உத்பத்திகாலத்தைச் சொல்லுமாம். ப்ராணிகளுடைய கர்மமின்றி ப்ரபஞ்சமில்லை. 'ஸநாதித்வமவாப்ய கர்மணாம் நாஸ்தி தாஸ்ய விஷமத்வம் ஈச்வரஸ்ய தத்ஸ்ருஷ்டிஷு ப்ரஸ்ருதிஷு த்ரிதயஸ்ய யஸ்மாத்' எனும் உண்மையைத் தியாஸபி அறியாமற் போனதாகில், அதை ஶோகிக்கவும் வேண்டுமோ? வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தில் இவ்வண்ணமெல்லாம் காலக்ஷேபாதிகளைச் செய்த இவர்க்குத் தோஷபுத்தி யுண்டானதை யோசித்தால், 'யஸ்யாயதோ யேந விப்ருஷேத யஸ்யாயதோ யேந ப்ரஸ்ருதி । த்யோரப்ரஸ்ருதஸ்ஸ்ய த்ருதி விசேஷம் வாயிமஸ்ருதி' எனும் வாக்யம் ஸ்மரிக்கவேண்டியதாகின்றது.

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஸிக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஸ்தோத்ரங்கள்.

(தொடர்ச்சி.)

இனி பௌருஷேயமான ஸ்தோத்ரங்களை விமர்ஸிப்போம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், 'ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஶரதாத்மஜம்' என்கிற அபிஸந்தியையே ராமன் ப்ராயேண கொண்டிருந்ததனுல் அவனைப் பரதேவதையாய் நிர்த்தேசித்து ஸ்துதி செய்த ப்ரகரணங்களில்லை. மஹர்ஷியான அகஸ்த்யரும், 'ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தர்மசாரீ மஹாரத: | பூஜநீயஶ்ச மாந்யஶ்ச பவாந் ப்ராப்த: ப்ரியாதிதி: ||' என்று மாத்ரம் சொன்னரே யல்லது இவர் பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரணம் செய்யவில்லை. ராமனுடைய ப்ரபாவத்தை அறிந்த மாரீசனும், 'ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:' என்றும், 'அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா' என்றுமாத்ரம் ஸூசிப்பித்தான். ஸூக்ஷ்ம புத்தியான தாரையும், 'த்வமப்ரமேயஶ்ச துராஸதஶ்ச ஜிதேந்த்ரிய ஶ்சோத்தமதார்மிகஶ்ச' என்று சொல்லி, 'மாநுஷ்யதேஹாப்யுதயம் விஹாய திவ்யேந தேஹாப்யுதயேந யுக்தம்' என்றே பரத்வத்தை ஸூசிப்பித்தாள். ஆனல் யுத்த காண்டத்தில் 120-வது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமன் ப்ரஹ்மாவினல் ஸ்துதிக்கப்படும்போது, 'கதம் தேவகணஶ்ரேஷ்டம் ஆத்மாநம் நாவபுத்யஸே |' என்றும் 'த்ரயாணாம் த்வம் ஹி லோகாநாம் ஆதிகர்த்தா ஸ்வயம்ப்ரபு:' என்றும் ஸ்துதித்து, 'பவாந் நாராயணோ தேவ ஶ்ரீ

ராமஶ்ஶரண்யோ விபு:' என்று தொடங்கி, 'அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ |' என்றும் 'ஸீதா லக்ஷ்மீர் பவாந் விஷ்ணு: தேவ: க்ருஷ்ண: ப்ரஜாபதி:' என்றும் 'யே த்வாம் தேவம் த்ருவம் பக்தா: புராணம் புருஷோத்தமம்' | 'ப்ராப்நுவந்தி ஸதா காமாநிஹ லோகே பரத்ர ச' என்றும் சொல்லி, 'இமமார்ஷம் ஸ்தவம் நித்யம் இதிஹாஸம் புராதநம் | யே நரா: கீர்த்தயிஷ்யந்தி நாஸ்தி தேஷாம் பராபவ: ||' என்றும் பலஶ்ருதியுடன் முடிக்கிறார். இந்த ஸ்தவம் ப்ராசீநமான கோஶங்களிலிருந்தபோதிலும், இது ஆதிகாவ்யத்தின் ரீதிக்கும் இதர ஸந்தர்ப்பங்களுக்கும் அநநுகுணமாய்த் தோற்றுகிறது. இப்படி பலஶ்ருதி ஸஹிதமான ஸ்தோத்ரம் வேறொன்றும் ராமாயணத்தில் இல்லாமையால் இது ப்ரக்ஷிப்தமோ என்கிற ஶங்கையும் விஶேஷமாய் உதிக்கிறது. பிந்தின ஸர்க்கத்தில், இந்த்ரனிடத்தில் ஸ்ரீராமன் க்ருதாஞ்ஜலியாய் ப்ரார்த்தநம் செய்து ஸர்வவாநரோஜ்ஜீவநத்தை வரமாகப்பெற்றதும் முந்தி சொன்ன பரத்வத்துக்கு விருத்தமாகையால் ஸ்தோத்ர ஸர்க்கம் ப்ரக்ஷிப்தமென்றே சொல்லவேணும். ஆனால் உத்தரகாண்டம் கடைசியில் பிதாமகனால் அனுப்பப்பட்ட காலனுடைய வாக்யத்தில் ஸ்ரீராமனுடைய பரத்வம் வ்யக்தமாய் ரஹஸ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸங்க்ஷிப்ய ஹி புரா லோகாந் மாயயா ஸ்வயமேவ ஹி | மஹார்ணவே ஶயாநோ(அ)ப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:' என்றும் 'ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம மயி நித்யம் நிவேஶிதம்' என்றும் 'ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந்' என்றும் 'ராவணஸ்ய வதாகாங்க்ஷீ மாநுஷேஷு மநோ தயா:' என்றும் ப்ருஹ்மாவின் வாக்யங்கள் ஸ்ரீராமன் ஸாக்ஷாத் நாராயணவதாரம் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன.

ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபர்வத்தில் 204-ம் அத்யாயத்தில் உதங்கரால் செய்யப்பட்ட பகவத் ஸ்துதி பரத்வத்தையும்

ப்ராப்யதைக்கு அநுகுணமான ப்ரகாரங்களையும் விசதமாய்ப் பேசு கிறது :—

'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தே3வம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்பு4வம்' என்கிற ஸ்ருதி ப்ரக்ரியையை அவலம்பித்து, 'ஶிரஸ்தே க3க3நம் சைவ நேத்ரே ஶஶிதி3வாகரௌ । பா3ஹவஸ்தே தி3ஶ: ஸர்வா: குக்ஷிஸ்தே ச மஹார்ணவ:' என்று விஸ்வரூபத்தை வர்ணித்து, 'த்வயி திஷ்ட2தே ஜக3த் ஸர்வம் த்வயி ப்ரதிஷ்டி2தம் ஸதா3 । ஸர்வாஸாம் ஏவ நேதா ஹி த்வதே3க: ஸர்வஸாக்ஷிக: । ஸ்வாயம்பு4வா ஸ்வாம் ச தே3வா: ஸர்வதே3வநிர்த்யஶ: ॥' என்று முடித்திருக்கிறது. இந்த ஸ்துதியில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டன. இங்கு உதங்கர் பகவானால் வரம் வேண்டும்படி ஏவப்பட்டும் 'வரோ மே தே3வதே3வேஶ யத3ஹம் த்3ருஷ்டவாநஸி' என்று சொல்லி ப்ரார்த்தநீயம் ஒன்றும் தனக்கு இல்லை என்று வரம் கேட்கவில்லை.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலான புராணங்களில் பகவத் ஸ்துதிகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. இந்த்ரனால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீ ஸ்துதி ப்ரஸித்தம். அதில்,

"த்வம் ஸித்3தி4: த்வம் ஸ்வதா4 ஸ்வாஹா ஸுதா4 த்வம் லோகபாவநீ । யஜ்ஞவித்3யா மஹாவித்3யா கு3ஹ்யவித்3யா ச ஶோப4நே । ஆத்மவித்3யா ச தே3வி த்வம் விமுக்திப2லதா3யிநீ ॥' என்று ஸர்வஸித்தி ஹேதுவான லக்ஷ்மியை ஸ்துதித்து, 'ஶரீராரோக்3யமைஶ்வர்யம் அரிபக்ஷக்ஷய: ஸுக2ம் । தே3வி த்வத்3த்3ருஷ்டித்3ருஷ்டாநாம் புருஷாணாம் ந து3ர்லப4ம் ॥' என்று பல நிர்த்தேசமும் புஷ்கலமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேல் அந்த அவஸரங்களில் ப்ரஹ்லாதாதிகளால் செய்யப்பட்ட ஸ்துதிகள் காணப்படுகின்றன. இவைகளிலெல்லாம் பரத்வ ஸௌலப்யாதி குணங்கள் வ்யக்தமாய் ப்ரகாசிக்கின்றன. ஆனபடியால் ஆதுநிக ஸ்துதிகள்போல் ஆத்மநிந்தை

யும் நைச்யாநுஸந்தாநமும் அவ்வளவு இல்லை. ப்ரஹ்லாத ஸ்துதியில் சில வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கிறோம்.

"நமோ ப்ரஹ்மண்யதேவாய கோப்ராஹ்மண ஹிதாய ச | ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோ நம: || ஓம் நமோ விஷ்ணவே தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை புந: புந: | யத்ர ஸர்வம் யத: ஸர்வம் ய: ஸர்வம் ஸர்வஸம்ஸ்ரய: || ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தித: | மத்த: ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே || அஹமேவாவ்யயோ நித்ய: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்ரய: | ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞோஹமேவாக்ரே ததாந்தே ச பர: புமாந்" ||

இங்கே அஸுரர்களால் செய்யப்பட்ட ஹிம்ஸைகளை மறக்க, ப்ரஹ்லாதன் தன்னைப் பகவானாக பாவித்ததால் ஸோஹம்பாவனை சொல்லப்பட்டது. இதை 'விஸஸ்மார ததாத்மாநம் நாந்யத் கிஞ்சிதஜாநத | அஹமேவாவ்யயோ நித்ய: பரமாத்மேத்யசிந்தயத்' என்று ருஷி சொன்னார். இப்படி பல ஸ்தோத்ரங்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ளன.

பௌஷ்கல்யமான ஸ்தோத்ரங்களுக்கு ஸ்ரீ பாகவதம் ப்ரஸித்தம். இதில் ஸ்தோத்ரங்களில்லாத ஸ்கந்தங்களில்லை. விசேஷமாய் தஶமத்தில் ப்ருஹ்மாதிக்ருதமான பஹு ஸ்தோத்ரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் விசேஷமாய் சாந்தஸ ப்ரக்ரியையையும் கடினமான ரீதியையும் அப்ரஸித்தமான பதப்ரயோகங்களையும் அவலம்பித்திருப்பதால், சில ஸ்தோத்ரங்கள் தவிர மற்றவைகள் உதாஹரணங்களாயிருக்கின்றன. லக்ஷிதமான ஸ்துதிகளுக்கு நிதர்ஶநமாய் இரண்டொரு வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கிறோம்.

'நதாஸ்ம தே நாத ஸதாங்க்ரிபங்கஜம் விரிஞ்சவைரிஞ்ச்ய

ஸுரேந்த்ரவந்திதம் || பராயணம் க்ஷேமமிஹேச்சதாம் பரம்

ந யத்ர கால: ப்ரபவேத் பர: ப்ரபு: ||'

இது முதல் ஸ்கந்தத்தில் இருக்கிறது. இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரீஶுகருடைய வாக்யங்கள் மிகவும் பக்தி ப்ரதங்கள்.

அர்த்தம் துருஹமான ஸ்துதிகளுக்கு "ஸத்யவ்ரதம் ஸத்யபரம் த்ரிஸத்யம் ஸத்யஸ்ய யோநிம் நிஹிதஞ்ச ஸத்யே । ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்ருதஸத்யநேத்ரம் ஸத்யாத்மகம் த்வாம் ஶரணம் ப்ரபந்நா:' என்று ஆரம்பிக்கிற ப்ருஹ்மஸ்துதியே நிதர்ஶநம். பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயவிசாரம் செய்யும் மேல் ப்ருஹ்மஸ்துதியின் பத்யமும் அர்த்தகாடிந்யத்துக்கு நிதர்ஶநம் 'ஜ்ஞாநே ப்ரயாஸமுதபாஸ்ய நமந்த ஏவ ஜீவந்தி ஸந்முகரிதாம் பவதீயவார்த்தாம் ॥ ஸ்தாநே ஸ்திதா: ஶ்ருதிகதாம் தநுவாங்மநோபி: யே ப்ராயஶோऽஜித ஜிதோऽப்யஸி தைஸ்த்ரிலோக்யாம் ॥"

இங்கு ஶரணாகதி ப்ராதாந்யத்தைச் சொல்லவந்த மஹர்ஷி இஷ்டப்பட்டால் அந்த அர்த்தத்தை இதைக் காட்டிலும் ஸுலபமான பதங்களால் சொல்லியிருக்கக்கூடும். ஆகிலும் மஹர்ஷிகள் அபர்யநுயோஜ்யர்களாகையால் நாம் இருப்பதற்கு அர்த்தம் செய்வதே உசிதம்.

கவிஸார்வபௌமனென்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனாலும் கொண்டாடப்பட்ட காளிதாஸன் ஆஸ்திக ஸ்தோதாக்களிலும் முதலாகிறான். ரகுவம்ஶம் 10 - வது ஸர்க்கத்தில் பகவானை வர்ணிக்கும்போது:

'போகிபோகாஸநாஸீநம்', 'ஶ்ரிய: பத்மநிஷண்ணாயா:'

'கௌஸ்துபாக்ய நிக்ஷிப்தவாரணம்', 'ப்ரபாநுலிப்த ஸ்ரீவத்ஸம்'

'பிப்ராணம் ப்ருஹதுரஸா' என்கிற வசநங்கள் பகவானுடைய தேவீபூஷாதிகளை யதாஶாஸ்த்ரம் வர்ணிக்கின்றன.

'ஹேதிபிஶ்சேதநாவத்பி: உதீரித ஜயஸ்வநம்' என்கிற வாக்யத்தால், 'ஶரா நாநா விதாஶ்சாபி தநூம்ஷ்யாயதாநி ச ।' 'தஸ்தாய மாநி ஶஸ்த்ராணி யயு: ஶரவிக்ரஹா:' என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லியபடி, அஸ்த்ரபூஷணங்கள் ஸசேதநங்களாய் நித்யஸூரி ரூபங்களென்று மஹா கவிசொன்னான்.

'[illegible]
[illegible]' என்பதை
'[illegible]
[illegible]
[illegible]' ॥

என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அநுவதித்து விசேஷித்தார் போலும். ஸாக்ஷாத் ஸ்துதி வாக்யங்களில்,

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]' ॥

என்கிற ஶ்லோக ரத்நங்கள், ஸம்ப்ரதிபந்நமான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராண வசநங்களை பஹுவாய் ஸ்மரிப்பித்து, கவிஸார்வபௌமனுடைய தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களில் விஶததமமான ஜ்ஞாநத்தையும் தெரிவிக்கின்றன.

இனி ஆசார்ய க்ருதங்களான பகவத் ஸ்துதிகளைப்பற்றி ஸங்க்ரஹமாய்ச் சில அம்சங்களை விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறேன். இவைகளில் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ர ரத்நமே யதார்த்த நாமாவாய் ப்ரதாநமாயுள்ளது. இதில் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள் க்ரமேண ப்ரத்யேகம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் சாரீரக க்ரமத்தையும் அநுஸரித்து ஸமந்வயம், அவிரோதம்,

ஸாதநம், பலம், இந்த அம்சங்களை ப்ரத்யேகம் பஹு ஶ்லோகங்களால் ஆசார்யர் விவரித்திருக்கிறார். ஶப்த ஸௌஷ்டவமும் அர்த்த ஸ்வாரஸ்யமும் மற்ற காவ்ய குணங்களும் பரிபூர்ணமான இந்த ஸ்துதியில் ஆசார்யர் தன் மநஸ்ஸின் உருக்கத்தையும் பகவத் ப்ராப்தியில் த்வரையையும் காமபோகங்களில் நிர்வேதத்தையும் யதாநுபூதமாய் ஹார்த்தமாய்ப் பரக்கப் பேசி இருப்பதால், நம் எல்லோருக்கும் இந்த ஸ்தோத்ரம் நித்யாநுஸந்தேயமாயும் பக்தி ப்ரதமாயு மிருக்கிறது.

1. இதில் "நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமூநி" என்பது முதல் சில ஶ்லோகங்களால் ஸர்வோபநிஷத் ப்ரதிபாத்யமான பரத்வத்தை ஸ்தாபித்து, ஶர்வ பிதாமஹாதிகளுக்கும் ஸமயங்களில் ரக்ஷிதா வாகையால் பாரம்யம் வேறு இடத்தில் சொல்ல முடியா தென்பதை விவரித்தார்.

2. 'க்ஷோதீயஸீமபி ருசிம் ......' என்று தொடங்கி இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் பகவத் ப்ராப்திக்கு அதிஸாத்விக ப்ரக்ருதிகளே அதிகாரிகள் என்று நிரூபித்தார்.

3. 'யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே ......' முதலான சில ஶ்லோகங்களால் உபயவிபூதி விஶிஷ்டத்வம், ஸர்வ குணாகரத்வம் அநவதிகாஶயாநந்தத்வம் முதலான ப்ராப்யதைக்கு அர்ஹமான குணபௌஷ்கல்யம் சொல்லப்பட்டது.

4. 'நயநத்ரி நிஷேவ ......' என்கிற ஶ்லோகத்தினால் பூர்ணமான மோக்ஷார்த்த ப்ராப்தி அநுஷ்டிக்கப்பட்டது.

5. இப்படி தத்வமும் ஹிதமும் சொல்லப்பட்ட பிறகு, ஹிதமென்கிற உபாயத்துக்கு அங்கமான ஆகிஞ்சந்யாதிகள் மேல் ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது 'ந நிந்திதம் கர்ம ......' முதலான சில ஶ்லோகங்களின் விஷயம். இவைகளில் 'தவாம்ருத ஸ்யந்திநி' என்கிறது தனக்கு அநந்யாதாரத்வத்தையும் 'க்ஷுதிவிஶாதிர் ......' என்பது உபாயத்தின் ஸுகரத்வத்தையும் ஸமர்த்திக்கிறது.

6. மேல் 'விஶாஸவிக்ராந்த' முதலான ஶ்லோகங்கள் ப்ரார்த்தநீயமான ஸர்வாவஸ்தோசித கைங்கர்யத்தை விவரிக்கிறது; அர்த்

தாத், பல பாதத்தின் அர்த்தத்தையும் ஸூசிப்பிக்கிறது. இந்த ப்ரகாணம் 'கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித:' என்கிற ஶ்லோகத்துடன் முடிகிறது.

7. மேல் 'திகஶுசிம்' முதலான ஶ்லோகங்களில் ஸ்வநிந்தையும் புநருக்தியும் காணப்பட்டாலும் அவைகளால், 'ஸ்வநிந்தாவ்யாஜேந ஸ்வாபேக்ஷித வைராக்யபூர்வஸ்ய ஸர்வாதிஶாயிக்ஷம் ஸ்வஸ்யக்ஷமாம் ச ஸூசயந் ஶரணாகதஸ்ய ப்ரபத்தவ்யகுணவிஶேஷைர் ப்ராக்ஸூசிதம் ஸம்வாதம் விஶ்வஸ்தீதி ப்ராகு-க்தேவ ஸூக்ஷ்மாநிவநந்யாயேந ஸ்பஷ்டீகரோதி' என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸமர்த்தித்திருக்கிறபடி, இந்த அம்சங்கள் ப்ருக்ருதோபயோகியாகையால் தோஷாவஹமில்லை. ஸ்ரீ ஆளவந்தார் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வநிந்தாதிகள் நம்முடைய புத்தியில் அந்வய மில்லாவிட்டாலும் அவர் புத்தியால் ஸம்பாவிதாபசார மூலமாயுள்ள தோஷங்களை யுத்தேசித்துச் சொல்லப்பட்டபடியால் அஹ்ருதய மன்று. ஸாக்ஷாத் நம்மைப் போன்றவர்கள் அநுஸந்தாநமும் ஸ்தோத்ர ப்ரயோஜகமாகையால் இந்த விஷயத்தில் ஸர்வ நிந்தோக்திகளும் புநருக்திகளும் பொருந்தினவைதான். ஆகவே இந்த ஸ்துதி பரம புருஷார்த்தத்தில் த்வரையால் உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யப்போகிறவர்களுக்கும் செய்தவர்களுக்கும் விசேஷார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்துக் கொடுக்கிறது. இந்த ஸ்துதி த்வயத்தின் இரண்டு கண்டங்களின் அர்த்தங்களையும் விவரிக்கிற ப்ரகாரத்தை ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்ள வேண்டியது.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஆளவந்தாரைப்போல் பத்யமயமான ஸ்தோத்ரம் அநுக்ரஹிக்க வில்லை. ஆகிலும் அவருடைய கத்யத்ரயம் ரஹஸ்யார்த்த போதகமான பகவத் ஸ்தோத்ரங்களே. இதில் ப்ருது கத்யமென்கிற ஶரணாகதி கத்யம் ஒன்றும் மித கத்யங்களாகிற ஸ்ரீரங்க கத்யம் வைகுண்ட கத்யங்களும் சேர்ந்தன. இதில் ஶரணாகதி கத்யம் பகவானுக்கும் பாஷ்யகாரருக்கும் உக்தி ப்ரத்யுக்தி ரூபம்; ஸ்வாநுஷ்டாந ரூபமாயுமுள்ளது. முதல் மிதகத்யம் ஸங்க்ரஹமாய் ஸ்வாநுஷ்டாநரூபம். வைகுண்டகத்யம், ஶிஷ்யாநு

க்கு உபதேச ரூபமாய் ஸங்க்ரஹமாயுள்ளது. இந்த கத்யங்களை இங்கு விசேஷித்துச் சொல்வது யுக்தமாகா தாகையால் இத்துடன் நிறுத்தி விட்டேன்.

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவங்களும் ஸ்ரீ பட்டருடைய ரங்கராஜ ஸ்துதியும் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசமும் மஹநீயங்களான ஸ்தோத்ரங்களே. ஆனால் அவைகளில் ப்ராயேண கவித்வ ஸாமர்த்யமும் வித்வத்வமும் உல்லேக சக்தியும் விசேஷமாய்க் காணப்படுகின்றன. மாதுர்யத்தை ஸதா அநுவர்த்திக்க வில்லை. ஆகிலும் அதிமாநுஷ ஸ்தவம் மிகவும் ஶ்லாக்யமே. ஆஶ்சர்ய பங்கியாய் பரத்வத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் வர்ணிக்கிற சாதுர்யம் எல்லோருக்கும் ஹ்ருதயங்கமமாயிருக்கிறது.

‘[illegible] ।’

இந்த ஶ்லோகங்களில் ஸ்வாதுதமத்வத்தைக் கூரத்தாழ்வானைப்போல் மஹாகவியாயும் பரம பகவத் பக்தராயு மிருப்பவரே அறிய அர்ஹர்கள். இந்த சேஷ்டிதங்களை அநுபவித்த கூரத்தாழ்வான் தர்மாதர்ம லக்ஷணத்திலேயே ஸந்தித்தராய் கடைசியாய் நிர்த்தாரணம் செய்த ஶ்லோகமும் அழகுதான்.

‘யஸ்மாத்வ்யம் தஹிஹ பஹுண்ய: பஹுண்யந்யஶ்
நாந்யத்தயோ ஹூவதி லக்ஷண ஸ்ருஜாத: ॥
ய ஞீதர்யாயிதம் சவஹி யத்க்ஷராஸமொஷ்வ்யாம்
தத்க்ஷதர்நம் வரஜவாவந ஜாஜநம்தி ॥’

இனி, பட்டர் வாக்ஸ்யாகாரத்தில் ஒருதிவலைகூட நமக்குத் தெவிட்டுமாகையால் இரண்டொரு ஸ்லோகத்தை மாத்ரம் உதாஹரிக்றேன்.

‘ஆநம்ரா தாவத்வ்யம் பஹுமுக பரீணாஹி ஜந
ஸோ ஊஹாநம்ஸஹஸ்ராஷும் வஸிஷித ஜிவாயா விமஹநம் ॥
வஷாநாம் ஸஹஸ்ராத்ரா ஷநிஜிஷ நிஷேவ்யம் ஶ்ரவணயோ:
ஸுஜேவஶ்ரீஜஹ்யம் பஹுமுணய வாணீவிலஸிதம் ॥ வாஷா
ரஹஷஜேவவம்கஜரஜ ஶ்ருதிஜவாஜெகிஜை ரம்ம
ஜூநி ரயாம்ப ஸாஹஸஸ்யள ஶீஜாரவிம்ஷஹ்ருஹ: । ஸொ
ஜாஜெத வநஜாஜயா ஹஸிஹஜெ ஹாகஷ்டிஶவாஷஹம் கெ
ந ஶ்ரீ ஸிதிகொஜஜா தநஸியம் வாவாம் விஜஷக்ஷஜா ॥’

பட்டருடைய வாஞ்ஜிதமும், வாவாம் விஜஷுக்ஷமெஜ அல்ல. ஒரு மித போக்தா வானவன் ஒரு பெரிய ததீயாராதநத்துக்குப் போய் அஜ்ஞதையால் பூர்வம் கிடைத்த அந்த வ்யஞ்ஜநாதிகளால் தன் உதரத்தைப் பூர்ணம் செய்துவிட்டுப் பிந்தி பரிவேஷணம் செய்யப்பட்ட ஸ்வாதுதமங்களான பக்ஷ்ய வகைகளை அநுபவிக்க அஸமர்த்தனாய் ஏமாறுவதுபோல, பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்துதிகளில் விசேஷகாலம் போக்கின அடியேன், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய ஸ்தோத்ர ரத்நங்களை விமர்ஶம் செய்து அவைகளின் ரஸங்களை விவரிக்க சக்தியும் அவகாசமும் இல்லாதவனா யிருக்கிறேன். இந்த ஆசார்யன் நம்மைவிட்டு சுமார் 545 வருஷங்களாகியும் அவரிடத்தில் நமக்கிருக்கும் பக்தியும் அவர் க்ரந்தங்களில் நமக்கிருக்கும் ஆதரமும் அந்த க்ரந்தங்கள் பஹுவா யிருந்தும் ப்ராயேண அவைகள் லுப்தமாகாமல் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருவதும் அவைகளில் அநேகம் பாடப்ரவசநார்ஹமா யிருப்பதும் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா

தேசிகனுடைய வைபவத்துக்கு பர்யாப்தமான நிதர்சநங்கள். இந்த அவஸரத்தில் அவர் ஸ்தோத்ர ஜாலத்தில் சில மாத்ரம் நமக்கு விஷயமானதால் அவருடைய பரமோபகாரகமான ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களையும் வ்யாக்யாநங்களையும் காவ்யங்களையும் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்க அவஸரமில்லை. அவர் தாமே,

‘ ஸூக்தாஸூக்தாநயதீம் ஸுஸ்ரு வ்யக்தி ஜாஷ்டாஜ்ஞா நஸமஸ்தாதிஃ
தத்வாவ்யாஜ விஶுத்தஶுத்த ஹ்ருதயம் ஸாரஸ்வதம் ஶாஸ்வதம் ।
கோவா வக்ஷ்யத்ருஷ்டம் வயேட விவாதஃ ஸாடோவ தர்க்க
ஹடாஶாஸ்த்ராஶாஸ்த்ரி விஹார ஸம்ஹ்ரணாஸ்வாதேஷ்வ வா
தேஷ்வஃ ॥ ’

என்று ஸாதித்திருக்கிறபடி, மற்றை ஆசார்யர்கள் எல்லாரையும் ஒரு பக்கத்திலும் ஸ்ரீ தேசிகனை ஒருபக்கத்திலும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தாலும் ஜ்ஞாந வைராக்ய வைபவத்திலும் உபகாரகத்வத்திலும் இவரே நமக்கு அதிக மென்று நாம் நினைப்பது சரிதான்.

‘ தர்க்கேஷு கர்கஶதியோ வயமேவ நாந்யே
காவ்யேஷு கோமலதியோ வயமேவ நாந்யே ’

என்று சொல்லியிருப்பதை இவர் ஸ்தோத்ரங்களிலேயே உதாஹரிக்கலாம். சில ஸ்தோத்ரங்கள், கேவலம் மதுரமான பதஸந்தர்ப்பத்துடன் ஆஹ்லாத காரங்கள். இதற்கு கோபாலவிம்ஶதி, பூஸ்துதி, கோதாஸ்துதி நிதர்ஶநங்கள். சில ஸ்தோத்ரங்கள், ‘மௌனஶ்லேஷஹ்ருத்வாம் வாஙமயா காராம் ஸாரஸ்வதீம்’ என்று தாமே ஸாதித்தபடி ஓஜஃ ப்ரதாநமாய் அர்த்தகாம்பீர்யத்தையும் ஆஶ்ரயித்தவைகள். இதற்குக் கருட பஞ்சாஶத், ரகுவீரகத்யம், தயாஶதகம், நிதர்ஶநங்கள். சில ஸ்தோத்ரங்கள், மாதுர்யத்தை விடாமலே, கல்பநாவைசித்ரியையோ, ஸம்ப்ரதாயார்த்த கும்பநத்தையோ அபாய நிவர்த்தநத்தையோ அவலம்பித்து உண்டானவை. இதற்கு ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம், ஶரணாகதி தீபிகை, அச்யுத ஶதகம், அபீதிஸ்தவம் இவைகள் நிதர்சநங்கள். சில ஸ்தோத்ரங்கள், நிதா

பக்தி ப்ரேரிதமாய் ஸதாநுஸந்தாநத்துக்கு போக்யமாய் மநஸ்ஸுக்கு உருக்கத்தையும் வைராக்யத்தையும் கொடுக்கக்கூடியவை. இதற்கு தேவநாயக பஞ்சாஶத், வரதராஜ பஞ்சாஶத், பரமபத ஸோபாநம், தேஹளீஶ ஸ்துதி முதலியவை நிதர்சனம். சில ஸ்தோத்ரம், ப்ரௌடிமைக்கும் மாதுர்யத்துக்கும் வைஶத்யத்துக்கும் ஒரே ஸமயத்தில் நிதர்ஶநமாய் ஶ்லாகநீயமானவை. இதற்கு தஶாவதாரஸ்தோத்ரம்பகவத் த்யாந ஸோபாநம் ஸ்ரீஸ்துதி இவைகள் நிதர்ஶநங்கள். இப்படி ஸ்ரீ ஆசார்யன் ஸ்தோத்ரங்களில் குணபேதம் கல்பிப்பதும் நம்முடைய மிதப்ராஜ்ஞதைக்கு நிதர்ஶநமே ஒழிய அவைகளின் ஒவ்வொன்றில்கூடியிருக்கும் விசேஷங்களைக் கவனித்தால் எல்லா ஸ்தோத்ரங்களும் ஒவ்வொரு ஶ்லோகங்களில் எல்லா குணங்களுக்கும் ஆஸ்பதமா யிருப்பதாயே நமக்குத் தோன்றும். ப்ராயேண ஸ்ரீ தேசிகன், ஸ்தோத்ரங்களில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தின் க்ரமத்தையே அவலம்பித்து தத்வஹித புருஷார்த்தங்களையும் விஶேஷமாய் அநுஸந்தாக்களுக்கு ஸம்பாவிதமான அபராத பரம்பரைகளையும் அதனால் உண்டான நிர்வேதாதிகளையும் உபபாதித்திருக்கிறார். ஸ்ரீஸ்துதியில் முதல் அநேக ஶ்லோகங்களினால் பரத்வமும் அவதார வைபவமும் ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘உத்பத்ய ஸ்ரீஜநம் ஜநந்’ ‘ஸம்ஸாரம்’ ‘ஆமோதாக்ரஸ்வாம்’ இந்த ஶ்லோகங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். மேல் ‘ஆதத்த்ராண’, ‘யோயாரம்ஹஸ்வநித’, ‘ஶ்ரேயஸ்யாக்ஷாரோ’, ‘உஸீக்ஷதம்’, ‘ஜாதாகாங்க்ஷாஃ’ என்கிற ஶ்லோகங்கள் சதுர்வித அதிகாரிகளுக்கும் ப்ராப்யதையை விவரிப்பதினால் உபாயப்ரதர்ஶகங்கள். இவைகளில் முக்யமாக ப்ரபத்தி உபாயத்தையும் அதன் அங்கங்களையும், ‘யஷ்டிஸ்ஷணுதஶிரா:’ என்றும், ‘யாஞாத்ருவம்’ என்றும் ‘ஆகிம்வத்ரூவஷித ஶிரஸா’ என்றும் ஸூசித்திருக்கிறது. உத்தாரவஸ்தையை ‘பாவெகிம்ஸ்வாம்’ என்பதில் விவரித்திருக்கி

றது. 'கல்யாணாநாமவிகலநிதி:' என்பதால் எல்லா அர்த்தங்களையும் ஸமுச்சித்து 'ஸந்நிதத்தாம் ஸதா மே' என்பதினால் பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியையும் ஸூசித்திருக்கிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் ஶ்ரீயின் பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் வேதப்ரதிபாத்யத்வமும், 'விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ' என்கிறபடி பகவானுடன் சேர்ந்த ஏகஶேஷித்வமும் 'காமயேநா:' என்பதினால் ஸர்வகாம ப்ரதத்வமும் லக்ஷ்மிக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த பங்கியே பகவத்ஸ்துதிகளில் அநுவர்த்தித் திருக்கிறது. வரதராஜ பஞ்சாஶத்தின் 50-ஶ்லோகங்களில் உபோத்காதமான ஆறு ஶ்லோகத்துக்குப்பிறகு அநேக ஶ்லோகங்களால் பரத்வமும் அவதாரவைபவமும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

"ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி ப்ரளயவிஹார நாடிகாயாம்
ஶேஷஶ்ருதிவச விஷயவேஷ வரிஷ்ட ஸம்ஸ்தாம்|
ஸாதாரயந்தி ஹ்ருதயேந கலீஶயந்த்யா:
ஸம்ஸார வாரிநிதி ஸந்தரணைகபோதம்||" மேல் உபாய ப்ரகாரத்தைச் சொல்லும்போது 'ஹஸ்தீஶ ... ப்ரபத்ய ஶரண ஜ்வரஸஸ ....' என்பதினால் ஶரணாகதி சொல்லப்பட்டது. 'அஜ்ஞாநநிமக்ந:' என்பதனால் ஆகிஞ்சந்யாதிகள் ஸூசிக்கப்பட்டன. 'ஸர்வம் ஸஹஸ்வ ரஹஸ', என்பதால் த்வரை சொல்லப்பட்டது. 'ஸம்ஸேவ்ய வீதபயா' 'ஹ்ருஷ்யதி யாஹ்ருதய:' இவைகளினால் 'பஜநஸாவஸரைகஸ்ய விஸ்தரம்' என்கிற பக்த்யதிகாரியின் அதிசயத்தை ப்ரபந்நன் விஷயத்திலும் அந்வயிக்க இச்சையுள்ளவராய், 'ஸதத்வ ஹ்ருஸஸம்ஸேதே' என்பதை ஸ்தீரீகரிக்கிறார். இப்படி அநவாத பகவத் த்யாநத்திலே போக்யதையை அடைந்த ஆசார்யன், முழுவதும் நிவ்ருத்தி தர்மத்தையே அவலம்பித்து மௌனியா யாகாமல் லோகோபகாரத்தை நாடி க்ரந்த நிர்மாணத்தையும் ப்ரவசநத்தையும் ஆதரித்ததும் நம்முடைய பாக்கியம்தான். "அத்

தைத்தின்று அங்கே கிடக்கும்" என்றிருந்த ஆழ்வாரும் பகவந் நியமநத்தினுல் லோகோபகாரகமாய் மாதா நிர்மாணம் செய்தது போல இந்த ஆசார்யரும் பகவந்நியமநத்தால் ஆசார்யகம் செய்து நம்மை க்ரந்தங்களால் ரக்ஷிக்காவிட்டால் ராஜஸ தாமஸாக்ராந்த மான இந்தக் காலத்தில் நமக்கு உத்தாரணம் இல்லாமலேபோய் விடும். இப்படி மஹோபகாரம்செய்த ஆசார்யனுக்கு நாமென்ன ப்ரத்யுபகாரம் செய்யப்போகிறோம். "ஏற்றிமனத்தெழில் .... பெற்றவர்க்கே" என்று தாமே அருளிச்செய்திருக்கிருர்.

"[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥"

ஆகவே, விசேஷமாய் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை பஹுமுக மாய் உபபாதிக்கப்போகிற ஜ்ஞாதாக்களினுடைய உபந்யாஸங்க ளுக்கு முந்தி அடியேன் ஏதோ சிலவிஷயம் சொல்லவந்தது, '[illegible]' என்கிற ந்யாயத்தை அவலம்பித்து, லக்ஷிதமான ஸ்தோத்ரங்களில் பகவத்குணங்க ளும் தத்வ நிர்ணயங்களும் பக்தி வர்த்தகமான உபதேசங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன என்பதை ஸ்மரிப்பிக்க மாத்ரம் ப்ரவர்த்தித் தது. ஆகையால், அடியேன் ஸாஹஸத்தை இங்கு சேர்ந்திருக் கும் வித்வாங்கள் க்ஷமிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்பர்ஶாதி ஸப்ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்*

தத்காலம் நமது பாரதவர்ஷத்தில், இக்கொடுமையான கலியின் கோலாஹலமடியாக, நமது ஸநாதந வர்ணாஶ்ரமதர்ம விஷயத்தில் ஒவ்வொரு தினமும், ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும், அத்ருஷ்டபூர்வமாயும், அஶ்ருதசரமாயும், மஹாவிசித்ரமுமான துராக்ஷேபம் கிளம்பி, ஆங்காங்கு காலகூட விஷம்போல் பரவி வருகிறதை யாவரும் அறிந்திருக்கலாம். முக்யமாக எவர்கள் வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தைகளைப் புரஸ்கரிக்க வேண்டியவர்களோ, அந்த ப்ராம்ஹணோத்தமர்களுடைய திவ்ய வாக்குக்களிலிருந்தே அத்யந்த விபரீதமான ஆக்ஷேபம் கிளம்புவது மிகவும் ஆஶ்சர்யகரமேயாகும். இம்மஹான்கள் கேவலம் யுக்திமாத்ரத்தாலேயே ஒரு விஷயத்தை ஸாதிக்கிறார்களென்பதில்லை; ப்ரத்யுத, ஹடாத்காரத்தினாலும் கீதை முதலிய நமது ப்ரமாண க்ரந்தங்களையெல்லாம் தங்களுடைய துரபிப்ராயங்களுக்கு ஸாதகப்ரமாணங்களாக அர்த்தம் செய்து காண்பித்தும், மிதஜ்ஞர்களை வஞ்சிக்க முன்வந்துவிட்டார்கள். தேச க்ஷேமத்திற்குப் பாடுபடுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, அதற்கு வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தைகள் பெருத்த இடையூறாக இருப்பதாய் நினைத்து அவைகளின் ஶிரஸ்ஸில் கோடரியை வைக்கத் துணிந்துவிட்டார்கள். கேவலம் நிர்ப்பந்தகமாகவும், காலத்தை வீணாக்கக்கூடிய பலனுள்ளதுமான இவ்வர்ண வ்யவஸ்தையால் எவ்விதப்ரயோஜநமும் விளையாதென்றும் உத்கோஷிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு தர்மசாஸ்த்ர விதிகளுக்கும் ஸயன்ஸின் (Science)

[*இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உப. வித்வான் அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேஶிகாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.]

படியுக்திவேண்டுமோம். இவர்கள்விரும்புகிறபடி அநேகமாக எல்லா விதிகளுக்கும் தகுந்த யுக்தியுள்ளதென்பதை இவர்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை. தர்மசாஸ்த்ர விதிகளின் பலன்கள் அநேகம், யோக பலத்தாலேயே அறியக்கூடியனவாயிருக்கின்றன. யோகத்தின் வாஸனையைக் கூட அறியச்சக்தியற்றவர்களும், யோகஶக்தியால் எதையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடிய மஹிமைவாய்ந்த நமது மஹர்ஷி களிடத்தில் நம்பிக்கை யற்றவர்களுமான நமது நாகரிக மேதாவி கள், நமது ஆசாரங்களனைத்தும் மூடநம்பிக்கை (Superstition) நிறைந்ததென்று என்ன தைர்யத்தால் சொல்லத் துணிந்தார்களோ அறியோம்! இவர்கள் நமது மஹர்ஷிகளின் உக்திகளில் சிறிதும் நம்பிக்கை வைக்காததுடன், அவர்களும் நம்மைப்போல் ப்ரம ப்ரமாத பக்ஷபாதாதிகள் நிறைந்த ஸாதாரண மனிதர்களென்பதே இவர்களின் ஸ்திரமான அபிப்ராயமாக இருக்கிறது. ஆகையாலே தான் ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட தர்மங்கள் அநேகம் இவர்களால் கைவிடப்பட்டுவிட்டன. '[illegible]' என்பதற்கு ஒப்ப பரம ஶ்ரேயஸ்கரமான தர் மத்தை இவர்கள் விட்டுவிட்டதால் அத்தர்மத்திற்காவது, அதை யுபதேசித்த மஹர்ஷிகளுக்காவது ஏற்பட்ட அவமதி என்ன? ஒன்றுமேயில்லை. எந்த அஸ்ப்ருஶ்ய ஸ்பர்ஶாதிதோஷங்கள் நமக்கு அத்யந்த ஹேயங்களோ, அவைகளை வெகு ஶ்ரத்தையுடனும் ஸங்கேதத்துடனும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். சண்டாளாதி ஸ்பர்ஶம் கிடையாதென்பதில்லை. ஶூத்ராதி ஸ்ப்ருஷ்டங்களான அந்நபாநா திகள் அம்ருததுல்யங்களாக ஆய்விட்டன. ஜாதி வ்யவஸ்தாதிகள் பக்ஷபாத முள்ளவர்களால் புதிதாகக் கல்பிக்கப்பட்டவைகளேயல் லது ப்ராசீநகாலத்தில் கிடையாவென்றும் ஸாதிக்கப்படுகின்றது. இனி மற்றொரு அனர்த்தவிசேஷமும் ஸம்பவித்துவிட்டது. அதா வது ஜாதி வ்யவஸ்தாதிகள் கிடையாவென்பதற்கு நமது ஸ்ரீவைஷ் ணவ குருபரம்பரா க்ரந்தங்களும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய சில ஆசார்யர்களுடைய அநுஷ்டாந விசேஷங்களும், ப்ரமாணங்களா யிருப்பதாக ப்ரஸங்க மேடைகளிலும் பத்ரிகைகளிலும் பஹி ரங்கமாகச் சொல்லத் துணிந்துவிட்டார்கள்.

மஹாநங்களே! இம்மாதிரியெல்லாம் கேவலம் அதிஶயோக்தி யால் தத்கால நாகரிகர்களை நாம் ஏதோ நிந்திக்க வந்துவிட்டதாகத் திருவுள்ளம் பற்றிவிடக்கூடாது. கீழ்ச்சொல்லிய தெல்லாம் சுத்த

ஸ்வபாவோக்தி மாத்ரமேயல்லது வேறில்லை யென்பதும், இன்னும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டிய விசித்ரமான அபிப்ராயத்தையெல்லாம் நாம் குறிப்பிடவில்லையென்பதும் தத்காலஸ்திதியை ப்ரதிதினமும் பத்ரிகைகள் மூலமாக நன்கு அறிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்ததே. இப்படியெல்லாம் மஹத்தான க்ஷோபங்கள் ஏற்பட்டுவரும்போது இந் நாகரிகர்களுக்கு நாம் சொல்வதென்னவென்றால் நமது ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகர்களான மஹர்ஷிகள் கேவலம் மந்தபுத்தியுள்ளவர்களல்லரென்பதும், அவர்களுக்கிருந்த ஆஸ்சர்யமான யோகபலத்தால் த்ரிகால வர்த்தமானங்களையும், ஜகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களின் தத்வத்தையும் கரதலாமலகம் போல் ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களாகையால், அவர்கள் சொல்லும் ஒவ்வொரு தர்ம சாஸ்த்ர விதியும், தகுந்த யுக்தியாவது ப்ரயோஜனமாவது இல்லாமல் நிஷ்பலமாயிராதென்பதுமாகும். அவர்கள் சாஸ்த்ரமூலமாக உபதேசிக்கும் எந்த தர்மமும் ப்ராணிகளுடைய ஹிதத்திற்காகவேயல்லது வேறில்லை. ஆகையால் அத்தர்மங்களால் சிறிது நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டாலும் அது ஹிதோதர்க்கமாயிருக்குமாகையால் நிர்ப்பந்தகமாகவே தோன்ற ந்யாயமில்லை. ரண சிகித்ஸை செய்கிற வைத்யன் ஆயுதங்களால் சரீரத்தை ஹிம்ஸித்தபோதிலும், வெகு நிர்ப்பந்தகமான பத்யவிசேஷங்களை விதித்தபோதிலும், அதனுடைய பலமானது பரிணதியில் ஹிதத்தையே செய்யுமென்று விஸ்வஸித்து அதை எப்படி ஶ்ரத்தையுடன் அநுஷ்டிக்கிறோமோ, ஆரோக்யத்தையும் அடைகிறோமோ, அப்படியே தான் தர்மங்களும் என்பதில் சிறிதும் ஸம்சயமில்லை. இங்கு யுக்திவாதிகளுக்கு நாம் இன்னொரு விஷயத்தையும் ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறோம். அதாவது – நமது தர்மங்களில் அநேகம் கேவலம் ஐஹிக ஸுகத்தை உத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ப்ராயஶ: எல்லா தர்மங்களுக்கும் பாரலௌகிகமான ப்ரயோஜனம் அபரிமிதமாக உண்டென்று ப்ரமாண ஶரணர்களான ஆஸ்திக ஹிந்துக்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஸ்தூலமான ஐஹிக ஸுகமொன்றுமில்லை யென்பதாலேயே நம்முடைய தர்மங்கள் அனைத்தும் நிஷ்பலங்களென்றும் ஹிந்துக்கள் மூடநம்பிக்கையுடன் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களென்றும் தாறுமாறாக வாதிப்பது ஸாஹஸத்தினாலேதான். இப்படி நமது மஹர்ஷிகளை நம்பாத நாகரிகர்களுக்கு, ஹிந்து தர்மங்களை அரைகுறையாகவும்

தாறுமாறாகவும் விமர்சித்தவோர் பாஸ்சாத்ய பண்டிதருடைய உபதேசோக்தியோ வேதவாக்காக புலப்படுகிறது. அநாதி காலந்தொட்டு அத்யத்புதமான ரஸாயந தத்வத்தை அந்தந்த தர்மங்களின் மூலமாக நமக்கு அருளிய மஹர்ஷிகளிடத்தில் விஸ்வஸிக்காமல், ஆதுநிகர்களும் ஒவ்வொரு தினத்திலும் புதிது புதிதாக அபிப்ராயத்தை மாற்றிக்கொள்ளுகிறவர்களுமான "ஸ்பென்ஸர்" முதலிய ரஸாயநிகளுடைய அபிப்ராயம்மா வெகு தூரம் மதிக்கப்படுகிறது. அதீந்த்ரியமான விஷயத்தைக் கூட யோகபலத்தால் ப்ரத்யக்ஷீகரித்து பரமதயையால் நமக்கு உபதேசிக்க வந்தவர்களும், ஒரே ஜாதீயர்களும், ஒரே தேசத்தில் பிறந்தவர்களும், ப்ராமாணிகர்களுமான நமது முன்னோர்களுடைய உக்திகளுக்கே யுக்திவேண்டுமாம். இம்மாதிரி ஸ்வதர்மம், ஸ்வஜநம், ஸ்வபாஷை, முதலியவற்றில் நம்பிக்கையற்றவர்கள், ஸ்வதேசத்திற்கு மாத்ரம் க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணிவிடப் பார்ப்பது நாகரிகமுள்ள எந்த தேசத்தாராலும் பரிஹஸிக்கத்தக்கதேயாகும். நிற்க, இதுகாறும் நாம் சொல்லிவந்த மாதிரியைக் கொண்டு நமது தர்மங்களுக்குப் பாரலௌகிக ஸுகந்தான் ப்ரதாந பலமென்றும் ஐஹிகபலமே கிடையாதென்றும் எண்ணிவிடக்கூடாது. அநேகமாக எல்லா தர்மங்களிலும் ஐஹிகப்ரயோஜநமும் ஆழ்ந்து கிடப்பதை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்கள் அறியாமலிருக்கமாட்டார்கள். முக்யமாக நமது தர்மசாஸ்த்ர விதிகள் பலவும் ஆரோக்ய ஶாஸ்த்ரங்களை மூலமாகக் கொண்டே ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்று யாவரும் நம்ப இடமுண்டு. நம் முன்னோர்கள் கேவலம் ஆத்ம விஷயத்தில் மட்டும் புத்தியைச் செலுத்திவந்தார்களே யல்லது லோகஹிதமான கார்யங்களைச் செய்யவில்லை யென்று சிலர் பிதற்றிவந்த போதிலும், விஷயம் அப்படியல்லவென்றும், அவர்களுடைய மேதைகள் முழுவதும் லோகஹிதகரமான விஷயத்திலேயே, அதிலும் முக்யமாக ரஸாயநதத்வங்களிலேயே வேலைசெய்துவந்ததென்றும் ஆதுநிகர்களான ரஸாயந சாஸ்த்ரிகள்கூட உத்கோஷிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆகையால், நமது தர்மங்கள் கேவலம் நிஷ்பலங்களல்லவென்பது ப்ரக்ருதமான ஸ்பர்ஶாதி தோஷ நிரூபணத்தால் வெளியாகக் கூடுமென்று அதை ஆதுநிகர்களுடைய அபிப்ராயப்படி யதாமதி நிரூபிக்கிறோம்.

கலியுகத்திற்கென்று சில தர்ம விசேஷங்களைப் போதிக்க வந்த ஸ்ரீ பராசரமஹர்ஷியானவர் ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபண ப்ரகரணத்தில் ஸ்பர்ஶாதி நிமித்தங்களால் தோஷமானது ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்தில் எளிதில் ஸங்க்ரமிக்குமென்பதை '𑌆𑌲𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌹𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍈𑌲𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌰𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 ॥' [பரா-9:78] என்கிறதால் வெளியிட்டார். இங்கு, ஜலத்தில் தைல பிந்துவைப்போல், என்று சொன்னதால், எப்படி தைல பிந்துவானது ஜலத்தில் ஸம்ஸர்க்கித்தமாத்ரத்தாலேயே, அந்த ஜலம் முழுவதும் வெகு சீக்ரமாகப் பரவி ஜலத்தின் ஸ்வாபாவிகமான குணத்தையே அடியோடு மாற்றி விடுகிறதோ, அதுபோலவே ஸ்பர்சாதிகளால் உண்டாகிற தோஷமும் ஸம்ஸர்க்கியினுடைய சரீரத்தில் ஸுலபமாக ஸங்க்ரமித்து அவனுடைய குணத்தையே மாற்றிவிடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி '𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿' என்பதால் பாபம் ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்தில் ஸ்ங்க்ரமிக்கிறதென்று சொல்லப்படுவதாலும், ப்ராமாணிகர்களான மஹர்ஷிகள் அஸம்பாவிதமாக ஒன்றையும் சொல்லார்களாகையாலும், ஒருவருடைய கண்ணிலும் புலப்படாமல் தோஷங்கள் எப்படி ஸங்க்ரமிக்க முடியுமென்பதை எந்த விமர்ஶகரும் தீர விசாரிக்கவேண்டியது அவசியம். அப்படி விசாரித்துப் பார்த்தால் மஹர்ஷிகளுக்கு, ரஸாயந சாஸ்த்ரங்களின்படி கீழ்க்கண்ட அபிப்ராயங்களிருப்பதாக வெளியாகிறது. அதாவது - உலகத்திலுள்ள எந்தவஸ்துவின் குணங்களும், வேறுவஸ்துவினுடைய சேர்க்கையால் மாறுதலை அடைந்து விடுகிறது ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான விஷயம். எந்த பதார்த்தமும் ஸம்ஸர்க்கத்தால், ஶீதோஷ்ண பரிணாமத்திற்குத் தகுந்தபடி ஒவ்வொரு ஸமயத்திலும் ஒவ்வொரு மாறுதலை அடைகிறது. ஜலமானது ஸ்வபாவத்தினால் த்ரவ பதார்த்தமாயிருந்தாலும், சீதம் அதிகமாயிருக்கும் காலத்தில் பனிக்கட்டியாக மாறி கடிநபதார்த்தமாக ஆய்விடுகிறது; அல்லது அதிகமான தேஜஸ்ஸினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தால் ஆவியாக மாறிவிடுகிறது. ஜலம் என்கிற ஒரு பதார்த்தத்திற்கே ஸம்ஸர்க்க வசத்தினால் அநேக மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. இதுபோல், ம்ருத், அதாவது மண்ணானது, ஸ்வாபாவிகமானதோர் வாஸனையுள்ளதாயினும், திவ்யவாஸனை பொருந்திய புஷ்பாதிகளுடைய

சிர ஸம்ஸர்க்கத்தால் புஷ்பத்தினுடைய குணத்தை முழுவதும் அடைந்துவிடுகிறது. அதுபோல, நல்ல வாஸனை பொருந்திய புஷ்பமும், ப்ரபலமான துர்க்கந்தமுள்ள வஸ்துவினுடைய சிர ஸம்ஸர்க்கத்தால் தனது ஸுகந்தத்தை இழந்து துர்க்கந்தமுள்ளதாக ஆய்விடுகிறதும் அநுபவஸித்தம். இது எதனல்? ஸம்ஸர்க்க வசத்தினலல்லவோ இவைகளின் குணங்கள் மாறுவதாகக் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் தான் '𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌜𑌾 𑌦𑍋𑌷𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿' என்று சொன்னர்கள். இது கேவலம் மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லப்பட்ட ந்யாயமல்ல வென்பதை நிதாநித்துப் பார்த்தால் அறிய முடியும். எந்த வஸ்துவினிடத்தில் குணம் அல்லது தோஷம் அதிகமாயிருக்கிறதோ, அதுவே மற்றொரு வஸ்துவினிடத்தில் எளிதாக ஸங்க்ரமித்து அவ்வஸ்துவினுடைய ஸ்வபாவத்தை அடியோடு மாற்றியோ, அல்லது மறைத்தோ தன்னுடைய குணத்தை அங்கு பரவச்செய்கிறது. ஆகையால் தான், அசுத்த வஸ்துவினுடைய ஸஹவாஸாதிகள் சுத்தனுடைய சுத்தியை வீணக்கிவிடுகின்றன. சுத்த வஸ்துவினுடைய ஸஹவாஸாதிகளால் அசுத்த வஸ்துவும் சுத்தமாய்விடுகிறதென்று, '[illegible]' என்பதால் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வல்பகுணதோஷமுள்ள வஸ்துவானது, ப்ரபல குணதோஷமுள்ள வஸ்துவால் பாதிக்கப்படுமென்பது இதன் பரமதாத்பர்யம். இப்படி ஒரு வஸ்துவின் குணதோஷத்தினல் மற்றொரு வஸ்து மாறுதலை அடைவது எப்படி ஸம்பவிக்கின்றது என்பதையும் நாம் நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்க்கவேணும். ஒவ்வொரு வஸ்துவின் அவயவத்திலிருந்தும் கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடாத வெகு ஸூக்ஷ்மமான கணங்கள் வெளிக்கிளம்பிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்றும், அவைகளே ஸமீபத்திலிருக்கும் வஸ்துவினிடத்தில் ஸங்க்ரமித்து அதன் குணத்தை மாற்றுவதாகத்தெரிகிறது. காற்றோட்டமுள்ள தோரிடத்தில் புஷ்பம் முதலிய வாஸனையுள்ள பதார்த்தங்களையாவது, துர்க்கந்தமுள்ள வஸ்துவையாவது வைத்திருந்தால், அந்த இடம் முழுவதும், அந்த வாஸனை பரவி விடுகிறதல்லவா? இது எப்படி? அவ்வஸ்துக்களிலிருந்து ஸூக்ஷ்மமான கணங்கள் அல்லது அணுக்கள் வெளிக்கிளம்பாத வரையில் ஓரிடமிருக்கிற வாஸனை எங்கும் எப்படிப் பரவமுடியும்? கந்தம், அதாவது வாஸனையானது, ஓர் குணமாகையாலும், குணங்கள் ஓர் ஆஸ்ரயமின்றித்

தனித்து இருக்க முடியாதன வாகையாலும், எங்கும் பரவிநிற்கிற இக்கந்தத்திற்கும் ஓர் ஆஶ்ரயம் இருந்தேதீரவேணும். ரூபரஸாதிகள் எல்லாம் எப்படி ஓர் அதிஷ்டாநத்தை அவலம்பிக்காமல் தனித்துக் காணமுடியாதனவோ அப்படியேதான் வாஸனைக்கும் ஒரு அதிஷ்டாநமிருக்கவேண்டும் இப்படி எங்கும் பரவுகிற வாஸனை முதலிய பதார்த்தங்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள வஸ்துவைத் தான் ரஸாயநிகள் கணங்கள், அல்லது பரமாணுக்கள், என்று வ்யவஹரிப்பார்கள். இப்பரமாணுக்கள் விஷயமாக ஒவ்வொரு மதத்திலும் உச்சாவசமான அபிப்ராயபேதங்கள் இருந்தபோதிலும், ப்ராசீந நவீந ரஸாயந சாஸ்த்ரிகளுக்குள் எவ்வித அபிப்ராயபேதமும் இல்லையென்றே தெரிகிறது. இப்பரமாணுக்கள் எப்போதும் சலித்துக்கொண்டேயிருக்குமாகையால், ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்தில் ஸூக்ஷ்மமாக ஸங்க்ரமித்து அங்கு தம் குணத்தை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளுகின்றன. ஜலத்திலொரு வாஸனையுள்ள புஷ்பத்தைப் போட்டமாத்ரத்தில் அதனுடைய கணங்கள் ஜலத்தில் சீக்ரத்தில் ஸங்க்ரமித்துத்தனது குணத்தை அங்கு உண்டுபண்ணுகிறதைப் பார்த்து வருகிறோம். இப்படி அசேதந பதார்த்தங்களிலிருந்து அணுக்கள் வெளிப்படுவதுபோல் ஸகல ப்ராணிகளுடைய சரீரத்திலிருந்தும் இவ்வித அணுக்கள் எப்போதும் வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகவே நினைக்கவேண்டும். ஆகையாலே தான் கீழ்ச்சொல்லிய பராஶரவசநத்தில் ஸ்பர்சாதி நிமித்தங்களால் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்கின்றனவென்று 'ஸஜாதீநி ஹ்யவாவாநி' என்கிறதால் சொன்னது பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது.

மநுவும் ஓர் ப்ரகரணத்தில் 'க்₄ராணேந ஸூகரோ ஹந்தி பக்ஷவாதேந குக்குட: । ஶ்வா து த்₃ருஷ்டிநிபாதேந ஸ்பர்ஶேநாவரவர்ணஜ: ॥' [மநு-3-241] என்று சொல்லுகிறார். அதாவது- பன்றியானது ஓர் பதார்த்தத்தை மோந்து பார்ப்பதாலும், கோழி தனதுபக்ஷங்களிலிருந்து வெளியாகிற காற்றினாலும், நாய் தன் பார்வையாலும் கீழ் வர்ணத்தவர்கள் ஸ்பர்சத்தினாலும் பதார்த்தங்களின் யோக்யதையைக் கெடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லுகிறார். இதுஎப்படியென்று யோசிக்கும்போது, கீழ்ச்சொல்லிய ப்ராணி

களுக்கு அந்தந்த அவயவங்களில் ஓர் விதமான தோஷ மிரு ப்பதாகவும், அதிலிருந்து வெளியாகிற துஷ்ட பரமாணுக்கள் எந்த பதார்த்தத்தில் ஸங்க்ரமிக்கின்றனவோ அதைக் கெடுத்து விடுவதாகவே நிச்சயிக்கவேண்டியிருப்பதால் ப்ராணிகளுடைய சரீரங்களிலிருந்து அணுக்கள் வெளியாகிறதென்கிற அம்சமானது ரிஷிகளுக்கு அபிப்ரேதமானதென்றே நிச்சயிக்கலாகும். இன்னும் இதை நாம் லோகாநுபவத்தாலும் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளக் கூடும். ஓர் அடர்ந்த காட்டில் வெகு தூரத்திலிருக்கிற புலியானது மனிதர்களை வாஸனையாலேயே கண்டுபிடித்துவிடுகிறதாகச் சொல் லப்படுகிறது. இதுபோல் பசுவும் கண்களுக்குப் புலப்படாத தூரத்திலுள்ள ஒரு புலியை வாஸனையால் அறிந்துகொண்டு வெரு ண்டோடுவதாகவும் கவிலோகத்தில் ப்ரஸித்தியுண்டு. ஸ்வ மார் ஜாலாதிகளும் வாஸனையைக்கொண்டே வஸ்துவைக் கண்டுபிடித் துவிடுவதையும் இங்கு குறிப்பிடலாம். இவைகளெல்லாம் கீழ்ச் சொல்லியபடி அணுக்களை ஒப்புக்கொண்டாலல்லது எப்படி ஸங் கதமாகும்? கொங்கண தேசங்களில் பற்பல விதமான ஸர்ப்பஜாதி கள் இருப்பனவாக ப்ரஸித்தியுண்டு. அதில் 'அக்நிமணி' என்கிற ஸர்ப்பஜாதி இப்பொழுதும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த ஸர்ப்பமானது க்ருஹத்தின் மேற் கூறை வழியாக ஸஞ்சரிக் கும் போது வீட்டிலுள்ளவர்களின் மீது அதன் காந்தி பட்டமாத் ரத்தாலேயே அவர்கள் இறந்து விடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது எப்படியென்று யோசிக்க வேண்டியதில்லை. அந்த ஸர்ப்பத் தின் சரீரத்திலிருந்து வெகு தூரம் வரையில் பரவக்கூடிய விஷ மயமான பரமாணுக்கள் வெளிப்பட்டு அவை எங்கெங்கு ஸங்க்ர மிக்கின்றனவோ அங்கங்குள்ள வஸ்து அந்தப் பரமாணுக்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு நாசத்தை அடைகிறது. இப்பரமாணுக்கள் சரீ ரத்திலிருந்து வெளியாகும்போது அவை எந்த இந்த்ரியத்திலிரு ந்து வெளிப்படுகின்றனவோ அந்த இந்த்ரியத்தின் ஸ்வபாவம் அவ் வணுக்களில் பூர்ணமாயிருக்கும். உதாஹரணமாக நேத்ரத்தைப் பார்ப்போம். நேத்ரேந்த்ரியமானது சுத்த தேஜோமயமானதால் அதிலிருந்து வெளியாகிற அணுக்களும் தேஜோமயமாகவே இருக் கும். இந்தத் தேஜோமயமான அணுக்களும் சரீரத்தின் குணதோ ஷங்களை யநுஸரித்து, சுத்தமென்றும் துஷ்டமென்றும் இரண்டு விதகுணமுள்ளதாக இருக்கும். ஆகையால் அசுத்தமான சரீ

முள்ள ஒரு மனிதன் ஒரு மனோஹரமான வஸ்துவைச் சற்று ஆவலுடன் உற்றுநோக்குவானாகில், அவனுடைய நேத்ரத்திலிருந்து அசுத்தமான தேஜஃ பரமாணு வெகு சீக்ரமாக வெளிப்பட்டு, ஸமீபத்திலிருக்கிற அந்த வஸ்துவில் ஸங்க்ரமித்து உடனேயோ அல்லது தாமஸித்தோ அதைக் கெடுத்துவிடுகிறது. இதைத்தான் த்ருஷ்டிதோஷமென்று சொல்லி இதற்குப் பண்டிதர் முதல் பாமரர் வரையில் யாவரும் இன்றைக்கும் பயப்படுவதைக் காண்கிறோம். இது கேவலம் நிர்மூலமாக ஏற்பட்ட பயமல்லவென்று நினைக்க வேண்டும். அநேகமாக தேஜஸ்ஸின் சக்தியைக் கறுப்பு வர்ணம் குறைத்து விடுகிறதாக அநுபவத்தில் தெரிகிறது. ஸூர்ய க்ரஹணகாலத்தில் க்ரஹணமுண்டாய் விட்டதை அறிந்து கொள்ள வேண்டியதற்காக ஒரு கண்ணாடியில் கரியை ஏற்றி அதன் மூலமாக ஸூர்யனைத் தர்சிப்போமானால், ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸக்தியெல்லாம் அக்கரியினால் அழுத்தப்பட்டு ஸூர்யபிம்பம் சந்த்ர பிம்பத்தைப்போல் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படுகிறதைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம். ஆகையால் தான் இப்போதும் உலகத்தில் மனோஹரமான வஸ்துக்களுக்கும் குழந்தை முதலியவர்களுக்கும் த்ருஷ்டி தோஷமேற்படாமல் காக்கவேண்டியதற்காகக் கறுப்பு வர்ணமுள்ள பொட்டுக்களையும் வேறு விதமான கறுப்பு அலங்காரங்களையும் செய்கிறார்கள். இது அர்த்தமில்லாமல் செய்யப்படுகிற காரியமல்ல வென்று யாவரும் அறியக்கூடியதே. இப்படி மனிதர்களுடைய த்ருஷ்டியிலேயே தோஷமிருக்கும்போது கேவலம் தமோகுணமயங்களான திர்யக் ஜந்துக்களுக்கு த்ருஷ்டிதோஷமிருக்கக் கேட்பானேன்? ஆகையால் தான் மநுவானவர் நாய் கண் பார்வையாலேயே வஸ்துவைக் கெடுத்து விடுகிறதாக 'ஶ்வா ச த்ருஷ்டி நிபாதேந' என்பதால் சொன்னதாகத் தெரிகிறது.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஓர் ஸம்சயம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு :—

ஸ்ரிய:பதியான ஸ்ரீராமபிரான் இளையாழ்வானுடன் விஸ்வாமித்ரமுனியின் யாக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாய் எழுந்தருளி மிதிலைக்குத் திரும்பிவரும் வழியில், ஶிலா ஸ்வரூபியான அஹல்யைக்கு ஸ்ரீராமனது ஸ்ரீபாத தூளிபட்ட மாத்ரத்தில் ஶாப விமோசநமாகி, திவ்ய ஸ்வரூபம் ஏற்பட்டதென்று அநேகம் பெரியோர்களிடம் கேட்டிருக்கிறேன். தவிர, அஹல்யை ஶிலாரூபை என்பதை ஸ்பஷ்டமாய் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்,

‘பாஷாண [illegible]’ என்றும்,

‘ஜலகிரண........[illegible]’ என்றும்,

கம்பர்,

“ கனையுமேட்டுயர் கருங்கலோர் வெள்ளிடைக் கண்டார் ”
“ கல்லியலாதி யென்றான் கருங்கலாய் மருங்குவீழ்வாள் ”
“ கழற்றுகள் கதுவவிந்த கல்லுருத் தவிர்தியென்றான் ”
“ ....தையலுங் கிடந்தாள் கல்லாய் ”

என்றும்,

மஹாகவி காளிதாஸன்,

‘[illegible]
[illegible] ।’

என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ காளிதாஸ மஹாகவி, ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தையே அநுஸந்தித்து ஶாகுந்தள ரகுவம்ஶாதிகளைச் செய்ததாய் ப்ரஸித்தி. மூவருக்கும் ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணந்தானே ப்ரமாணமாக இருக்கவேண்டும். அதில், கௌதம ஶாப ஊதாவஸரத்தில்,

“ [illegible] ।
[illegible] ॥ [illegible]

ஸக்ஷாந்நிராகாரா ஸதீ ஸ்ரீ ஸஹ்யஶாயிநீ । ஸத்யஸ்யாஸ்ய ஸமாஶ்ரயா
சாந்தா காருண்யரூபிணீ பவிஷ்யதி । " என்றும்,

ஶாபவிமோசநாவஸரத்தில்,

"உத்தப்தவ ஸஹாஸாரா .... தீர்த்தேஷ்வஸ்யா பவிஷ்யதி"

என்றும் இவ்விரண்டு ஸ்தலங்களிலும் ஶிலாரூபை யென்பது ஏற்படவில்லையே ! ஶிலாரூபை என்பதற்கு ப்ரமாணம் எங்கே ?

ஸ்ரீ தீபிகாபிமாநிகள் க்ருபயா தீபிகை மூலமாய் அடியேனை முக்தஸம்ஶயனாகச் செய்து அநுக்ரஹிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

தாஸன்

வேளியநல்லூர் திருமலைசங்கபுரம்,

பட்டுக்கோட்டை, 28—2—18. } திருமலை தாதாசார்யன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - மார்ச்சு மாஸம்)

1.	ஸ்ரீ. உப. வி துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், வேலூர்.	...	3 0 0
2.	,, எம். வி. வெங்கடாசார்யர், சொரயூர்.	...	3 0 0
3.	,, பி. ராமசேஷய்யங்கார், சேலம்.	...	3 0 0
4.	,, வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், கஞ்சம்.	...	3 0 0
5.	,, வி. ஆராவமுதய்யங்கார், தஞ்சாவூர்.	...	3 0 0
6.	,, பி. எஸ் வேதாந்தாசார்யர், ஆரணி.	...	3 0 0
7.	,, தி. வெங்கடராமய்யங்கார், கும்பகோணம்.	...	3 0 0
8.	,, எஸ். சக்ரபாணி ஐயங்கார், நத்தம்.	...	3 0 0
9.	,, என். ராஜகோபாலாசார்யர், மயிலாப்பூர்	...	5 0 0
10.	,, ஆ. கோவிந்தாசார்யர், ஆலப்பாக்கம்.	...	3 0 0
11.	,, ந. ஸம்பத்தய்யங்கார், அஹமட்நகர்.	...	3 0 0
12.	,, பி. ராமாநுஜாசார்யர், நெல்லூர்.	...	3 0 0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சந்தா.

1. ம-ா-ா-ஸ்ரீ சி. ஆர். ராஜகோபால் நாயுடு, ரங்கூன். ... 1 4 0
2. அடையார் லைப்ரெரி, அடையார். ... 3 0 0

50 சாமான்கள் இனாம்!! 50 சாமான்கள் இனாம்!!

அநேக நற்சாக்ஷிப் பத்திரங்கள் பெற்ற

ராஜ சுந்தரி ரோஜா.

கூந்தல் வளரும் பரிமளத்தைலம்.

50 இனாம் சமாகளுடன் டின் 1-க்கு ரூபா 1—0—0

தலைமயிர் அழகாய் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பும் ஸ்திரிகளும், தலை மயிர் உதிர்ந்து போகாமலிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற ஸ்திரிகளும் சாதாரணமாய் கடைகளில் கிடைக்கக்கூடிய இழிவான எண்ணெய்களை உபயோகிக்காமல் எங்கள் தைலத்தின் மதுராதாரமுடைய பரிமளத்தைத் தெரிந்து அவைகளை வாங்கி உபயோகிக்கவும். இதின் பரிமளம் சொல்லவும் எழுதவும் முடியாது. தலையில் தடவி சீவிக்கொண்டால் அக்கம்பக்கம் வீடுகளும் இதின் வாசனை வீசும். கூந்தலை நீள்மாள் வளரச் செய்யும். மூளையின் கொதிப்பைத் தணித்து கண்களுக்கு குளிர்ச்சையைத் தரும் சிரசிலுள்ள பல நோய்களையும் நிவர்த்தி செய்து கண்களில் நீர்வடிதல், தலையில் சுண்டுப்புண் மயிர்வெடிப்பு, மயக்கம், தலைவலி, சொறிசிரங்கு மனோவியாகூலம் ஆகிய இவைகளைப் போக்கடித்து தேக ஆரோக்கியம் தரும் இதுவொன்றுதான். 1-புட்டி தருவித்தால் இதின் அருமை தெரியும். அனேக நற்சாட்சிப்பத்திரங்களும் பெற்றிருக்கிறது. இது தேசமெங்கும் நல்ல பெயர் பெற்றிருப்பதே இதின் புகழ்ச்சிக்கு அத்தாட்சியாகும்.

இனாம் சாமான்களின் விபரம்—ஸ்திரீகள் தலையில் அணியும் கொண்டைக்கிளி 6. குங்குமச்சிமிழ் 1. மைச்சிமிழ் 1. அழகான முகம்பார்க்கும் கண்ணாடி 1. தாம்பூலமாத்திரைகள் 30. தந்தச்சீப்பு 1. ராஜாராணி கார்னேஷன் பெட்டி 1. ரவிவர்மா படங்களுள்ள போஸ்டு கார்டுகள் 6. அத்தர் பில்லை 1. சந்தனபில்லை 1. ஸ்திரீகள் மார்பில் அணியும் ராஜாராணி உள்ள அந்தமான புரூக்ஸ் 1. அக 50.

ஸர்வதேள் விஷ சஞ்சீவி.

கதறிவந்தவன் களிப்புடன் செல்வான்!

விஷந்தீண்டினவன் நிமிஷத்திற்

குணமடைவான்!!

குணமில்லாவிட்டால்

ரூபாய் **100** - இனாம் கொடுக்கப்படும்!!!

விலை பாக்கெட் 1-க்கு ரூ. 0 8 0

டசன் 1-க்கு ரூ. 5 0 0.

விலாசம்:—வி. எ. எஸ். பாணி,

நெ. 3, இருளப்பன் தெரு, மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

மதிராஸ்.

1917-18-ம் வர்ஷத்திய எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட்

மெம்பர்களின் பெயர்.

1. ஸ்ரீ. உப. கெ. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், மயிலாப்பூர். } போஷகர்கள்
2. ஆனரெபில் கெ. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார்
3. ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர், டி. டி. ரங்காசார்யர்—ஸாத்யக்ஷர்.
4. ,, ராவ் பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார். } ஸாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகள்.
5. ,, டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.
6. ,, ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். } கார்யதர்ஸிகள்.
7. ,, டி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
8. ,, வி. ராஜகோபாலாசார்யர், சித்தூர்.
9. ,, நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. ,, டி. அநந்தாசார்யர், விழுப்புரம்.
11. ,, குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், திருச்சி.
12. ,, வே. ஈ. சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
13. ,, டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவெவ்வுளூர்.
14. ,, ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
15. ,, கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், மதிராஸ்.
16. ,, வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி.
17. ,, டி. இ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்.
18. ,, வி. ரங்காசாரியர், திருவல்லிக்கேணி.
19. ,, என் ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், கர்னூல்.
20. ,, எம். நரஸிஹ்மாசார்யர், நெல்லூர்.
21. ,, வி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சித்தூர்.
22. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், கோயம்புத்தூர்.
23. ,, என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.
24. ,, எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், மதுரை.
25. ,, கே. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், நாகப்பட்டணம்.
26. ,, பி. கே. கருடாசார்யர், மைசூர்.
27. ,, பி. ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்.
28. ,, டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை.
29. ,, எஸ். கிருஷ்ணஸ்ாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
30. ,, எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
31. ,, வித்தியாபூஷணம் எ. கோவிந்தாசாரியர், மைஸூர்.
32. ,, வி. கோபாலாசாரியார், பூந்தமல்லி.
33. ,, வி. பத்மநாப ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
34. ,, ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
35. ,, எஸ். ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
36. ,, என். ராஜகோபாலாசர்ாயார், ,,
37. ,, எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கோமல்.